

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

ANUL LXVI

IULIE — AUGUST 1989

O SOLIE DIN PARTEA LUI HRISTOS!

Pentru un medic eminent este de neconceput a pune diagnosticul unui pacient care se află într-o stare critică, și apoi să nu poată prescrie remediul eficient. Mulțumiri fie aduse însă lui Dumnezeu că Marele Medic a prescris și a pus la îndemână remediul eficient pentru suferința Laodiceii. Pentru întreita ei suferință este recomandat un înțreit remediu. Pentru pacientul care este „sărac, orb și gol“, Isus prescrie „aur curățit prin foc“, „haine albe“ și „alifie pentru ochi“ (Apoc. 3,17,18).

Un Dumnezeu „care nu poate să mintă“ (Tit 1,2) ne spune de ce anume avem nevoie. Dacă urmăm prescripțiile Sale, vindecarea va veni. Cel sărac se va îmbogăți, orbul va vedea, cel gol va fi îmbrăcat și cel încropit va fi fierbinte ca focul pentru Isus.

Martorul credincios ne spune că avem nevoie de aur, dar nu de acel aur cu care se construiesc complexe bisericesti care îți taie răsufarea. Metalul prețios despre care vorbește Domnul Hristos este aurul credinței. „Credința voastră“ este „cu mult mai scumpă decât aurul“ (1 Petru 1,7). „Credința și dragostea sînt comori de aur, elemente ce lipsesc mult în mijlocul poporului lui Dumnezeu“ (3 T/255). Pentru laodiceanul care declară: „sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic“, „Medicul cere prescrie „aur curățit prin foc, ca să te îmbogățești“ (Apoc. 3,17,18).

TIMPUL DE PROBĂ NE STĂ ÎN FAȚĂ

Mai înainte de întoarcerea lui Isus, timpul de probă stă în fața bisericii rămășiței. Profetul vorbește despre „o vreme de strîmtorare, cum n-a mai fost de cînd sînt neamurile și pînă la vremea aceea“ (Dan. 12,1). În timpul Ghetsemanilor zilelor din urmă, copiii lui Dumnezeu păzitori ai poruncilor Sale vor trece prin necazuri, persecuții și alte experiențe grele (Apoc. 13,11,18). Aceste experiențe cer credință — „aur curățit prin foc“.

Ce fel de credință? Isus ne-a spus la întîlnirea Sa cu centurionul roman. Slujitorul centurionului zăcea grav bolnav. Cînd Isus a primit această veste, El a răspuns: „Am să vin și să-l tămăduiesc“ (Mat. 8,7). Răspunsul centurionului descrie felul sau tipul de credință de care are nevoie biserica rămășiței lui Dumnezeu pentru a face față timpului de probă ce îi stă înainte. „Doamne, nu sînt vrednic să intri sub acoperămîntul meu; ci zi numai un cuvînt, și robul meu va fi tămăduit“ (v. 8).

Isus a declarat că poziția sutașului care a cerut lui Hristos să spună numai un cuvînt răspunde sau poartă în sine amprenta credinței de cel mai înalt ordin. „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare“; a spus El ucenicilor Săi (vers. 10).

Pentru ca o persoană să aducă la îndeplinire o sarcină fără ca să delege pentru aceasta pe altcineva, este nevoie de ceva mai mult decît numai

simple cuvinte. Un mecanic nu repară un motor spunînd: „Motorule, repară-te“. El trebuie să-și folosească ochii, mîinile, instrumentele, el trebuie să facă ceva.

Isus Hristos nu a depins de instrumente. El a rostit cuvîntul și ceea ce a dorit s-a împlinit. La creațiune Isus a zis și s-a făcut, a poruncit și ceea ce a poruncit a luat ființă (Ps. 33,9). El n-a fost dependent de o materie preexistentă. Cuvîntul Său avea în el o putere creatoare.

Cînd Isus Hristos a fost pe pămînt, Cuvîntul Său rostit a făcut minuni. Apa s-a transformat în vin (Ioan 2,9). O noapte de zadarnică pescuire a fost urmată, la porunca Lui, de prinderea unei cantități atît de mari de pește încît barca ucenicilor era în primejdie să se scufunde (Luca 5,6). Cuvîntul Domnului Hristos a scos afară demoni, a curățit pe leproși, a înviat pe cei morți (Marcu 1,26; Mat. 8,3; 9,18).

Chiar sutașul roman născut în păgînism și educat în idolatrie (D.A./317), cînd a auzit sau a văzut minunile săvîrșite de Isus, a crezut în capacitatea Lui de a face ceea ce El a spus că va face. Pentru el, Cuvîntul Domnului Hristos era suficient. Credința sa care l-a făcut să declare: „spune numai un cuvînt“ a produs minuni.

CREDINȚA NECESARĂ ÎN VIITOR

Cîndva tu și eu poate vom avea nevoie de credință de tipul acela: „spune numai un cuvînt“. Cînd orice sprijin vizibil va fi luat, cînd nu vom putea nici cumpăra și nici vinde, cînd ne vom găsi într-un loc neprietenos, lipsiți de libertate, sau cînd viața noastră va fi amenințată, vom avea nevoie de „aur curățit prin foc“. Această credință trebuie să depindă numai de Cuvîntul lui Dumnezeu, căci toate celelalte mijloace de sprijin vor dispărea.

Credința laodiceanului, care nu este mai adîncă decît pielea, nu este suficientă nici acum și nici atunci. Nici un adventist încropit care n-a alergat „pe picioare“ nu va fi pregătit să se „ia la întrecere cu niște cai“ (Ier. 12,5) în necazurile zilelor din urmă.

Laodiceanismul nu oferă un astfel de aur. El este fără de putere în nevoile prezente sau în momentele decisive. Martorul credincios ne sfătuiește ca să cumpărăm de îndată aur adevărat de la El, să facem acest lucru acum. Cu ce putem face această cumpărătură? Studiarea cu credincioșie a Bibliei și rugăciunea stăruitoare. Intrăm în posesia acestui aur rămînînd credincioși în încercările mai mici de astăzi. Apoi, atunci cînd problema se va pune de viață sau moarte, nu vom mai putea fi clătinați.

Continuare în pag. a 3-a

*SCUMPI FRAȚI, STIMATE SURORI,
IUBIȚI CONLUCRĂTORI,*

Și să păstrezi credința și un cuget curat, pe care unii l-au pierdut, și au căzut de la credință“ (1 Tim. 1,19).

Curăția la care face apostolul Pavel referire aici este o latură a purității ce trebuie să caracterizeze întreaga viață a unui creștin. „Curat cu inima“, un „caracter curat“, o „viață curată“ etc., toate acestea se cuprind în porunca lui Dumnezeu. Căci stă scris: „Fiți sfinți, căci EU SÎNT sfânt“ (1 Petru 1,15.16).

Ce altceva este întreaga învățătură a Sfințelor Scripturi decât invitația la asemănarea noastră cu exemplul divin, Isus Hristos, Mîntuitorul și Răscumpărătorul nostru? Și El a fost și este exemplul suprem de curăție.

Apartenența noastră la biserică și credința sfinților este recunoașterea nevoii noastre de a îngădui Duhului lui Dumnezeu să lucreze în noi puritatea cerului. Este acceptarea de bună voie și din convingere a invitației cerului la mîntuire primind haina curată, albă a neprihănirii Sale, caracterul Său nepătat.

Aceasta ne obligă! Este oare cu puțință să avem două rînduri de haine? Unele pe care să le purtăm zilnic fără să ne punem problema păstrării lor curate? Haine ponosite, pătate, pe care le putem folosi oricum și altele curate pe care le purtăm cînd ne rugăm, cînd venim la biserică, deci atunci cînd facem exerciții spirituale? Putem oare sluji și lui Dumnezeu și celui ce este vrăjmașul învederat al lui Dumnezeu și care are teamă de puritatea desăvîrșită a adevărului, căci este tatăl neadevărului și necurăției? Putem tinde și nădăjdui spre curăția desăvîrșită a cerului, trăind în compania și slujind neadevărului, minciunii, înșelăciunii, cugetelor și faptelor necurate, împotrivirii față de adevăr și oprindu-ne pe calea celor păcătoși? Cu siguranță că nu! De la începutul lucrării Sale pămîntești, Domnul Hristos a arătat clar calea de urmat pentru a sta în prezența lui Dumnezeu: „Ferice de cei cu inima curată, căci EI VOR VEDEA pe Dumnezeu“. O responsabilitate egală cu veșnicia. Relațiile dintre soț și soție, dintre părinți și copii, dintre noi și societatea din care sîntem o parte, unde lucrăm și în mijlocul căreia trăim, între noi și Dumnezeu, și modul în care înțelegem trăirea adevărului și a părtășiei noastre în Hristos, toate și în orice împrejurare trebuie să poarte amprenta curăției, sincerității și luptei de a păstra curat cugetul și viața noastră. Gîndul apostolului Pavel este un apel la identitatea cu Hristos. Avem mare nevoie de acest lucru. Este de fapt esențialul. Adesea ne închinăm lui Dumnezeu și purtăm în noi faptele neadevărului și necurăției. Stăm în adunarea sfinților, frămîntați de

gînduri și fapte ce neagă apartenența noastră la biserică sfinților înveșmîntați în haina neprihănirii Sale.

De aceea a fost înălțat Fiul omului pe crucea răscumpărării noastre. De aceea pornind din Golgota s-a deschis „casei lui David și locuitorilor Ierusalimului“ un izvor pentru curățirea de păcate și necurăție (Zah. 13,1).

Ca slujitori ai lui Dumnezeu și ai bisericii Sale avem datoria de a lucra cu toată curăția cugetului și ființei noastre iluminate și transformate de Duhul lui Dumnezeu pentru că „purtăm vasele sfinte“ ale cerului. Prin răspunsul nostru voluntar de a ne așeza sub călăuzirea lui Dumnezeu în săvîrșirea lucrării Sale de vestire a Evangheliei, nu putem — fără să ne atragem mînia și blestemul cerului — umbla și lucra decît numai „ca înaintea lui Dumnezeu“. Ca și pe marele preot Iosua, cerul ne îmbracă cu mantia albă a neprihănirii cerului pe care noi sîntem chemați și datori a o păstra astfel în tot ceea ce sîntem și facem. În relațiile noastre cu Dumnezeu, cu biserică Sa, cu adevărul și cu lucrările slujbei noastre. Curați în legăturile noastre interumane, curați moral și curați în prezentarea adevărului ca și în problemele mijloacelor financiare. Puritatea morală reglează pulsul vieții noastre spirituale. Din nefericire mulți sfîrșesc printr-un „infarct“ la acest capitol.

Serva Domnului spune astfel: „Cuvintele Domnului Hristos: ‘Ferice sau binecuvîntați sînt cei curați cu inima’ au o mai profundă însemnătate — nu numai curați în sensul în care lumea înțelege curăția, ci liberi de orice este senzual, curați de pasiuni nefinte, credincioși în planurile și motivele ascunse ale sufletului, liberi de mîndrie, umili, neegoști, asemenea unor copilași. Dacă nu accepti în propria ta viață principiul iubirii jertfitoare de sine, care este principiul caracterului Său, nu poți cunoaște pe Dumnezeu... Cei curați cu inima văd pe Dumnezeu într-o nouă și scumpă relație, ca Răscumpărător al lor; și, în timp ce discern curăția și frumusețea caracterului Său, ei doresc mult să reflecte chipul Său... Cei curați cu inima trăiesc ca în prezența vizibilă a lui Dumnezeu în timpul pe care El li-l dă ca să trăiască pe pămînt...“ (Cugetări, 25-27). Iar cînd caracterul Său se va reflecta în viața și caracterul nostru al tuturor, în cele mai mari ca și în cele mai mărunte aspecte ale vieții, El va veni să ne ia ca unii care sîntem ai Lui.

Cîtă nevoie avem ca toți să păstrăm CREDINȚA și CUGETUL nostru curate înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, ca să prezentăm corect Adevărul în această lume.

Dumitru Popa

CONFERINȚĂ

INTERCONFESIONALĂ OMAGIALĂ

În ziua de 1 august 1989 a avut loc la București Conferința interconfesională omagială dedicată celei de a 45-a aniversări a Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944, la care au luat parte reprezentanții tuturor cultelor religioase din Republica Socialistă România, șefi de culte, ierarhi, cadre didactice din învățământul teologic, clerici, pastori și alți deservenți de culte.

În cadrul Conferinței interconfesionale au luat cuvântul un număr mare de participanți care au evocat însemnătatea deosebită a actului istoric de la 23 August pentru dezvoltarea multilaterală a patriei pe calea socialismului, pentru afirmarea ei liberă și independentă în rîndul națiunilor lumii.

Vorbitorii au relevat cu satisfacție și mîndrie patriotică realizările obținute de poporul român în cei 45 de ani care au trecut de la eliberarea țării noastre și îndeosebi în ultimii 24 de ani de epocale înfăptuiri. În acest cadru, au subliniat climatul favo-

rabil creat de statul nostru socialist pentru activitatea cultelor, care își manifestă liber credința lor religioasă, conform tradiției proprii și în conformitate cu legile țării.

Toți vorbitorii au adus un cald și însuflețit omagiu președintelui Republicii Socialiste România, domnul Nicolae Ceaușescu, ilustrul conducător al poporului român, personalitate politică proeminentă a lumii contemporane.

Ei au exprimat, totodată, angajamentul de a-și aduce în continuare contribuția la înfăptuirea mărețelor programe de dezvoltare economico-socială a țării, la ridicarea ei pe trepte tot mai înalte de progres și civilizație, la triumful cauzei păcii și colaborării libere și independente a popoarelor lumii.

Cu deosebit entuziasm, participanții la Conferința interconfesională omagială au adresat o telegramă domnului Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, președinte al Frontului Democratiei și Unității Socialiste.

EXCELENȚEI SALE
DOMNULUI NICOLAE CEAUȘESCU,
PREȘEDINTELE REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA,
PREȘEDINTELE FRONTULUI DEMOCRAȚIEI
ȘI UNITĂȚII SOCIALISTE

Reprezentanții Cultelor din Republica Socialistă România, întruniți la București, astăzi la 1 august 1989, în Conferința interconfesională omagială, dedicată celei de a 45-a aniversări a Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă de la 23 August 1944, cu profund respect, aleasă stimă și prețuire, ne îndreptăm gândurile către Dumneavoastră, cel mai iubit fiu al neamului românesc, erou între eroii cetății noastre străbune, strălucit ctitor al României socialiste, personalitate proeminentă a lumii contemporane, aducîndu-vă un ales omagiu de devotament și recunoștință pentru grandioasa operă istorică inspirată și elaborată de Dvs., de ridicare a națiunii noastre pe cele mai înalte culmi ale civilizației materiale și spirituale, pentru strădaniile Dumneavoastră neostoite dedicate cauzei păcii și dezarmării, statornicirii unui nou climat în relațiile internaționale, de bună înțelegere și concurență frățească, între popoarele lumii.

Este șansa istorică a poporului nostru ca la această răscruce de veacuri și de milenii, în fruntea noastră să se afle o personalitate de talia Dumneavoastră care, înzestrată cu un genial simț vizionar, animată de dragoste nemărginită de neam și de glie, ați înțeles în mod profund, cu mintea și cu sufletul, interesele perene ale neamului, conducîndu-ne cu iscusință și înțelepciune pe drumul care ne-a adus victorii fără precedent în nici o altă epocă a bimilenarei noastre viețuiri pe aceste plaiuri de la Carpați, Dunăre și Mare.

Este meritul Dumneavoastră istoric de a fi redat poporului nostru demnitatea ființei sale naționale, identificată cu „tot ce mișcă-n țara asta, riul, ramul“, îngemănată cu mîndria unei străvechi civilizații, demnitate cucerită prin lupte și apărată cu sînge, și care reprezintă coloana vertebrală a valorilor fundamentale din existența și conștiința de sine a întregii suflări românești. Pentru prima oară în greu încercata noastră istorie, actul istoric din August 1944 a statornicit sentimentul demnității sub soarele li-

Domnule președinte al Departamentului Cultelor,

Prea fericirea voastră,

Onorat prezidiu,

Distinsă asistență,

Aniversăm astăzi, în acest cadru solemn, un moment unic de referință în îndelungata și bogata istorie a patriei noastre. Aniversăm evenimentul descătușării, al eliberării și reîntoarcerii pe făgașul natural al trăirii noastre naționale.

Actul de la 23 August 1944 și evenimentele istorice care i-au urmat stau la baza României contemporane.

Libertatea, acest deziderat mereu actual al ființei umane și al națiunilor, a constituit totdeauna forța ce a propulsat și propulsează pe individ și omenire pe drumul progresului și civilizației umane.

În această aproape jumătate de veac și în mod deosebit în ultimii 24 de ani, de cînd la cîrma țării se află Excelența Sa Domnul Nicolae Ceaușescu, primul președinte al României, țara a cunoscut o dezvoltare economică și socială fără precedent, producîndu-se în viața patriei noastre profunde și radicale transformări, ai căror martori sîntem cu toții.

23 August 1944 a însemnat și pentru credincioșii adventiști de ziua a șaptea din România ceea ce a însemnat pentru întreaga țară, și anume eliberare, demnitate umană și cetățenească, dreptul legitim de a nu mai fi considerați străini în propria țară. Nu pot să nu amintesc acum și aici că, de

bertății, ne-a conferit dreptul de a sta cu fruntea sus și încrederea în împlinirea străvechilor noastre idealuri de libertate, independență și dreptate socială.

Cu vie satisfacție și vibrantă mândrie patriotică împărtășim bucuria întregului popor pentru grandioasele înfăptuiri obținute de România în perioada care a trecut de la 23 August 1944 și îndeosebi, în cei 24 de ani de epocale realizări, fără precedent în istoria patriei, indisolubil legate de numele și prodigioasa Dumneavoastră activitate, ilustrând în mod strălucit clarviziunea științifică cu care conduceți destinele țării spre un viitor luminos de progres și civilizație.

Astăzi, în perspectiva înțeleaptă a timpului, apare și mai limpede uriașa însemnătate a anului 1965, de când poporul român vă are în fruntea sa, an care a deschis calea gândirii și activității creatoare, a redat poporului nostru sentimentul mândriei naționale, de respect pentru trecutul său bimilenar, sentimentul forței și capacității de a-și făuri viitorul așa cum îl dorește. În România de astăzi, sub înțeleapta Dumneavoastră conducere, se realizează visul eminescian al „viitorului de aur”, țara noastră pășind cu fruntea sus între națiunile libere și demne ale lumii.

Slujind cu inepuizabilă energie și devotament patriotic interesele vitale ale țării și poporului român, Dumneavoastră, mult stimată și iubite domnule Președinte, v-ați afirmat, totodată, în conștiința omenirii ca un strălucit promotor al cauzei păcii, înțelegerii și cooperării internaționale, ca un înflăcărat luptător pentru libertatea și independența popoarelor.

De aproape un sfert de veac, de când vă aflați la cîrma destinului neamului, întreaga politică externă a României indisolubil legată de numele Dumneavoastră, a devenit un simbol, sinonim cu aspirațiile de pace, dezarmare, independență, suveranitate, egalitate în drepturi și bună înțelegere între toate popoarele.

În aceste momente de înălțătoare trăire patriotică a întregului popor ne exprimăm sentimentele noastre de deplină satisfacție pentru hotărîrea unanim exprimată privind realegerea Dumneavoastră în funcția supremă de conducere politică a țării, act de excepțională însemnătate, care reprezintă chezașia continuei dezvoltări a patriei pe calea bunăstării și progresului multilateral, fiind totodată, un puternic factor de întărire și coeziune a națiunii noastre.

Cu prilejul apropiatei aniversări a marelui act istoric de la 23 August 1944, glorioasa sărbătoare națională a poporului român, conducătorii de culte, ierarhii, profesorii teologi și clericii participanți la această Conferință interconfesională omagială, vă încredințează, mult stimată Domnule Președinte, că împreună cu credincioșii noștri, urmînd însuflețitoarele îndemnuri adresate de Dumneavoastră întregului popor, vom acționa fără preget și cu totală dăruire patriotică, pentru înfăptuirea mărețelor programe de dezvoltare multilaterală a țării noastre, menite să asigure continua ei ridicare pe cele mai înalte trepte de progres și civilizație.

Totodată, vă exprimăm mulțumirile noastre profunde pentru climatul de deplină libertate religioasă asigurat de statul român, de Dumneavoastră personal, activității nestingherite, cu adevărat libere a tuturor cultelor, care a creat condiții de afirmare a ecumenismului caracteristic pentru bunele raporturi de respect reciproc și conlucrare existente între cultele din țara noastră.

În deplină unitate de voință și simțire cu toți fiii patriei, fără deosebire de origine națională și apartenență confesională a credincioșilor pe care îi reprezentăm, avînd un mobilizator exemplu în eroica și prodigioasa Dumneavoastră activitate, ne angajăm să sprijinim în continuare, cu mijloacele noastre specifice și cu deplină dăruire patriotică, interesele fundamentale ale poporului român și grandiosul efort constructiv pentru propășirea scumpei noastre patrii — Republica Socialistă România, pentru triumful deplin al păcii și colaborării internaționale.

Participanții la Conferința interconfesională omagială dedicată celei de a 45-a aniversări a Revoluției de eliberare socială și națională, antifascistă și antiimperialistă

fapt, adventiștii de ziua a șaptea din România numai după 23 August 1944 și-au căpătat deplina și plenara lor libertate, recunoscuți fiind drept cult, încheindu-se astfel o lungă perioadă de opresiune și nedreptate.

Iată de ce în acest moment aniversar, credincioșii și pastorii cultului nostru sînt recunoscători Celui Atotputernic și tuturor celor ce au dat viață și consistență actului de la 23 August, înțelegînd să ne aducem aportul alături de toți ceilalți cetățeni ai țării la realizarea marilor deziderate naționale, exprimîndu-ne adevărată noastră la politică internă și externă a țării și la tot ce se înfăptuiește pentru binele, pacea și propășirea tuturor fiilor țării noastre.

Noi toți cei ce sîntem prezenți aici, sîntem datori să recunoaștem că datorăm spiritului de la 23 August această nouă înțelegere a relațiilor interconfesionale — ceea ce n-au realizat cei dinainte de 23 August 1944 — spirit și principiu care să canalizeze energia tuturor celor ce cred spre dezvoltarea lor spirituală și pentru edificarea României moderne.

Un gând ce poartă amprenta inspirației ne atrage atenția asupra faptului că nu avem a ne teme de nimic — pentru viitor — decît de a uita cumva drumul experienței noastre și lecția ce trebuie s-o învățăm din istoria trăirilor de pînă acum.

În acest moment de înălțătoare sărbătoare, plini de recunoștință și conștiință de datoria pe care o avem față de țară și poporul nostru, ne angajăm să păstrăm și să dezvoltăm acest spirit și să punem la dispoziția țării energia noastră, capacitatea noastră creatoare, loialitatea și întreaga noastră ființă, ca cetățeni devotați binelui obștesc, conlucrînd la realizarea dezideratului de bine, de pace și prosperitate a scumpei noastre patrii, așa cum ne-am consacrat viața slujirii — pentru prezent și veșnicie — Celui Atotputernic și aproapelui.

Vă mulțumesc,

Dumitru Popa

Cuvînt rostit la Conferința interconfesională omagială, în numele delegației Cultului nostru alcătuite din frații D. Popa și N. Dumitrescu.

Urmare din cop. I

O ÎMBRĂCĂMINTE SPECIALĂ

„Te sfătuiesc să cumperi de la Mine... haine albe, ca să te îmbraci cu ele, și să nu ți se vadă rușinea goliciunii tale“ (Apoc. 3,18). Laodiceanul, gol din punct de vedere spiritual, trebuie să primească o haină pe care o dă cerul, pentru a acoperi o viață nedesăvârșită și păcătoasă, dacă vrea să se afle în lăuntrul porților de mărgăritar. Ce este această haină, și cum poate un membru încropit al bisericii să nădăjduiască vreodată să-și procure o astfel de îmbrăcăminte?

În Apocalips, haina de nuntă este descrisă ca fiind din „în subțire, strălucitor și curat“ (Apoc. 19,8). Într-o parabolă, Isus Se referă la o „haină de nuntă“ pe care un împărat binevoitor a oferit-o tuturor oaspeților (vezi Mat. 22,10.11). Ioan vizionarul identifică această haină cu „faptele neprihănite ale sfinților“ (Apoc. 19,8). Haina de nuntă care îndreptățește pe cineva la ospăț în veșnicie este o neprihănire curată, un caracter asemenea Domnului Hristos pe care El îl oferă fără plată biruitorului.

Noi n-avem nimic de oferit din ceea ce este al nostru. „Toate faptele noastre bune sînt ca o haină mînjită“ (Is. 64,6). „Tot ceea ce putem face noi este mînjit de păcat. Dar Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să ia păcatele; și în El nu este păcat“ (P.D./247).

Caracterul lui Isus este un caracter fără de păcat, desăvârșit. „În El nu se găsea nimic care să răspundă la amăgirile lui Satana... Nici chiar printr-un gînd nu S-a supus ispitei“ (H.L.L./111).

Aceasta este „neprihănirea Domnului Hristos, caracterul Său nepătat, pe care — prin credință — îl dă tuturor celor ce-L primesc ca Mîntuitor personal“ (P.D. 246).

Aceasta este haina cea albă pe care laodiceanul trebuie s-o „cumpere“ de la Hristos. Această haină oferită va acoperi pe membrul încropit al bisericii dar reînviat și convertit, care a fost „ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol“ (v. 17).

Acest dar binecuvîntat poate fi al dumneavoastră și al meu. Cum? „Dacă ne predăm Lui și-L primim ca Mîntuitor personal, atunci, așa păcătoasă cum ar fi viața noastră, noi sîntem socotiți neprihăniți, pentru El și prin El. Caracterul Domnului Hristos este pus atunci în locul caracterului nostru și sîntem primiți înaintea lui Dumnezeu ca și cînd n-am fi păcătuit niciodată“ (C.C.H./62.63). Ce dar!

„Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe“ (Apoc. 3,5). Dar să nu uităm, scumpii mei prieteni, că „neprihănirea lui Hristos nu va acoperi nici un păcat pe care-l cultivăm“ (C.O.L./316). Laodiceanul trebuie să devină un biruitor (Apoc. 3,21), pentru a obține haina albă a îndreptării lui Hristos.

„Și... doftorie pentru ochi, ca să-ți ungi ochii, și să vezi“, scria îngerul laodiceenilor (vers. 18). Ai explicat vreodată cuiva ceva și persoana în cauză să răspundă „nu pot vedea“? Dumnezeu veacului acesta a orbit ochii laodiceenilor ca și pe ai celor necredincioși (2 Cor. 4,4). Ei chiar „nu pot vedea“ nevoia lor. Ei sînt nenorociți, dar nu pot vedea acest lucru. Ei sînt săraci, orbi și goi dar nu pot discerne acest lucru. Ochii lor spirituali sînt orbi. Ei au nevoie de un oftalmolog divin care să le corecteze viziunea lor spirituală. Laodiceenii au nevoie să urce mai sus, să fie fierbinți, dar nu pot să vadă această nevoie a lor.

Serva Domnului descrie problema ochilor laodiceanului și remediul ei: „Alifia pentru ochi este acea înțelepciune și acel har care ne face în stare să deosebim între ceea ce este rău și ceea ce este bine și să descoperim păcatul sub orice formă s-ar deghiza el“ (4 T/88).

Problema laodiceană este aceea că ei nu pot discerne între ceea ce este rău și ceea ce este bine. Păcatul nu apare mentalității celui încropit ca fiind „nespus de păcătos“. El se mîndrește spunînd: „Sînt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic“.

Lumea păcatului ne întîmpină, cu toate fascinațiile ei ispititoare; „pofta firii pămînteșii, pofta ochilor și lăudăroșia vieții“ (I Ioan 2,16) ne ademenesc cu plăcerile păcatului. Prea mulți dintre noi nu pot „vedea nimic rău“ în acele binecunoscute plăceri care ne adorm simțămintele și fac să se întunece imaginea noastră despre iubitul nostru Mîntuitor. Noi nu putem vedea problema pe care o ridică lumea păcatului. Avem nevoie de alifia cerească despre care vorbește Domnul Hristos.

Apostolul Iacov scrie: „Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu“ (Iacov 4,4). În acest fel un laodicean este în situația de a fi vrăjmaș cu Dumnezeu și de aceea el are disperată nevoie de ajutor.

„Întreb dar: A lepădat Dumnezeu pe poporul Său? Nicidecum!... Dumnezeu n-a lepădat pe poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte“ (Rom. 11,1.2).

„Căci Domnul muștră pe cine iubește, ca un părinte pe copilul pe care-l iubește“ (Prov. 3,12).

Dumnezeu oferă credincioșilor Săi încropiți alifie pentru ochi, ca ochii lor să poată fi deschiși ca ei să poată privi un Tată ceresc iubitor care stă cu brațele întinse, și cu inima plină de iubire, îi cheamă să vină la El și să fie mîntuiți. Nu este prea tîrziu... dar grăbiți-vă.

R. H. Pierson

MARGARITARUL DE MARE PREȚ

Texte biblice preferate și citate din Spiritul Profetiei alese de președinții conferințelor.

„Dacă poporul Meu peste care este chemat Numele Meu se va smeri, se va ruga, și va căuta Fața Mea, și se va abate de la căile lui rele, — îl voi asculta din ceruri, îi voi ierta păcatul, și-i voi tămădui țara“ (2 Cronici 7, 14).

„De credințioșia noastră în această lucrare depinde nu numai binele altora ci și destinul nostru veșnic“ (E. G. White: Parabolele Domnului Hristos, pag. 309).

TIMIȘ E. ALEXANDRU
Președintele Conferinței Cluj

NEAL WILSON LA A DOUA SA VIZITĂ ÎN ROMÂNIA

subliniind nevoia cunoașterii și trăirii îndreptăririi prin credință, a pus accentul pe religia trăită.

Oaspeții au avut de asemenea ocazia de a se întâlni cu mii și mii de credincioși ai bisericii advente din România, din comunitățile București—Popa Tatu și Ploiești, din conferința București; Bacău, Matca și Tecuci, din conferința Bacău; Timișoara, Brașov și Bran, din conferința Timișoara; Cluj-Napoca, din conferința Cluj.

Spontaneitatea manifestării apartenenței noastre la biserica adventă, convingerea despre unitatea și tăria spiritului de iubire și credincioșie față de Dumnezeu, de Cuvîntul Său și față de organizație au făcut ca aceste întâlniri să redea vitalitatea spirituală a bisericii advente din țara noastră, fapt ce a impresionat pe oaspeți și a constituit cea mai bună „carte de vizită“ a realităților existente la noi.

„Trebuie să vă spun“, spunea fr. Wilson, „că am auzit multe lucruri privitoare la viața și activitatea Dvs. atît cu privire la libertățile Dvs. religioase, cît și la modul în care biserica adventă din România își desfășoară activitatea. Mă consider acum un ambasador al realităților vieții și activității bisericii advente din România, cunoscînd personal desfășurarea vieții Dvs. religioase“.

Rar se întîmplă ca un președinte al Conferinței Generale să viziteze de două ori o uniune în timpul mandatului său, aceasta datorită întinderii cîmpului mondial și problemelor ce solicită timpul și programul său.

Cu toate acestea, fr. Neal Wilson, președintele organizației mondiale a Bisericii Adventiste „Conferința Generală“, a primit cu interes și cu multă plăcere invitația comitetului Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră de a ne vizita, cu ocazia prezenței sale în Europa în mai a.c.

Astfel între 4 și 14 mai 1989, fr. Wilson, însoțit de sora Wilson și de fr. E. Ludescher, președintele organizației adventiste „Diviziunea Euro-Africa“, s-a aflat în mijlocul nostru. Venirea lor a avut loc după zile în șir de ploaie, o ploaie atît de necesară și mult dorită, cu binecuvîntările ei pline de belșug, cînd soarele în plinătatea puterii și luminii lui orbitoare punea foc în rubinul stropilor de apă ce întîrziu în iarbă și pe frunzele pomilor, transformînd totul într-un imens cîmp diamantifer de un colorit inimaginabil.

În cele zece zile petrecute în țara noastră, oaspeții au vizitat noul sediu al uniunii, fr. Wilson avînd cuvinte de apreciere față de frumusețea arhitectonică a clădirii, „cu o personalitate aparte“ și de eficiența ei, cum și sediile conferințelor București, Cluj, Bacău și Timișoara, întîrîndu-se cu membrii comitetelor uniunii și conferințelor, cum și cu pastorii prezenți cu această ocazie la conferințe. Întîlnirea plăcută, discuțiile purtate, cunoașterea vieții și activității bisericii noastre au avut darul de a înfățișa pe viu oaspeților libertățile de care ne bucurăm în desfășurarea vieții noastre religioase, cum și viața spirituală simplă dar puternic ancorată în spiritul advent, în doctrina și învățătura credinței „date sfinților O DATA PENTRU TOTDEAUNA“ (Iuda 3) și respectarea organizației bisericii.

Fr. Wilson a subliniat cu această ocazie faptul că „marea luptă“ dintre Dumnezeu și Satana — geniul răului și promotor al păcatului și păcătuirii — îmbracă forme noi, mai agresive și mai seducătoare, făcînd un apel la a „cerceta bine“ lucrurile mai înainte de a le primi. A atras atenția asupra curăției morale a slujitorilor lui Dumnezeu, pentru a fi în adevăr de folos și de ajutor turmei. Fr. Ludescher,

Frații Wilson și Ludescher, însoțiți de fr. D. Popa, au făcut o vizită la Departamentul Cultelor, unde au avut o largă, plăcută și folositoare convorbire cu domnia sa dl. director Leon Toader și alte persoane din conducerea Departamentului Cultelor. Oaspeții au mulțumit autorităților de stat pentru posibilitatea „ca nestingheriți să putem merge în sate și orașe și să ne putem întîlni cu mii de coreligionari ai noștri“, spunea fr. Wilson. Au subliniat de asemenea plăcerea de a fi văzut multe case noi de rugăciune, lucrute cu gust și să se convingă de mani-

Continuare în pag. 20

ADEVARUL

AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS HRISTOS!

ADVENTIȘTII DE ZIUA A ȘAPTEA CRED... că Dumnezeu este Creator al tuturor lucrurilor, și că El a descoperit în Scriptură raportul autentic al activității Sale creatoare. În șase zile Dumnezeu „a făcut cerurile și pământul” și toate ființele vii de pe pământ și S-a odihnit în ziua a șaptea a acelei prime săptămâni. În acest fel El a stabilit Sabatul ca un monument permanent (continuu) al încheierii lucrării Sale creatoare. Primul bărbat și prima femeie au fost făcuți după chipul și asemănarea lui Dumnezeu ca o încoronare a lucrării creațiunii, dându-li-se stăpânire peste pământul întreg și fiind însărcinați cu răspunderea de a se îngriji de el. Când lucrarea de creare a lumii a fost terminată ea era „foarte bună”, declarând slava lui Dumnezeu.

— Puncte Fundamentale, 6 —

CREAȚIUNEA

Raportul biblic este foarte simplu. La porunca creatoare a lui Dumnezeu „cerurile și pământul, marea și tot ce este în ele” (Ex. 20,11) au apărut dintr-odată. Cele numai șase zile au fost martore ale schimbării de la „pustiu și gol” la o planetă luxuriantă, plină de creaturi pe deplin maturizate și de diferite forme de plante. Planeta noastră a fost împodobită cu culori clare, curate și strălucitoare, cu forme și parfumuri, toate puse laolaltă cu un deosebit gust, exactitate a detaliului și funcționării.

Apoi Dumnezeu „S-a odihnit”, oprindu-Se să sărbătorească și să Se bucure. Frumusețea și maiestatea acestor șase zile nu vor fi uitate niciodată datorită tocmai acestei opriri a lui Dumnezeu. Să aruncăm o privire fugară asupra raportului biblic al începutului.

„La început Dumnezeu a făcut (creat) cerurile și pământul”. Pământul era acoperit de apă și întuneric. În prima zi, Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric, numind lumina „zi” și întunericul „noapte”.

În ziua a doua, Dumnezeu a „despărțit apele”, separând atmosfera de apa ce se ținea strâns de pământ, făcând astfel condiții potrivite pentru viață. În ziua a treia Dumnezeu a strâns apele laolaltă într-un singur loc, aducând la existență pământul (uscatură) și marea. Apoi Dumnezeu a îmbrăcat țărmurile, dealurile și văile ce erau goale și „pământul a dat verdeață, iarbă cu sămînță după soiul ei, și pomi care fac rod și care își au sămînța în ei, după soiul lor” (Gen. 1,12).

În ziua a patra Dumnezeu a făcut soarele, luna și stelele, ca „să fie niște semne care să arate vremile, zilele și anii”. Soarele avea

să stăpânească ziua și luna noaptea (Gen. 1,14-16).

Dumnezeu a făcut (a modelat) păsările și viața marină în ziua a cincea. El le-a creat „după soiul lor” (Gen. 1,2), cu indicația că ele, creaturile pe care El le-a adus la existență, le-a creat, aveau să se reproducă în mod constant după soiul lor.

În ziua a șasea Dumnezeu a făcut cele mai înalte forme ale vieții animale. El a spus, „să dea pământul viețuitoare după soiul lor, vite, tîrtoare și fiare pămîntești, după soiul lor” (Gen. 1,24).

Apoi, ca o încoronare a creațiunii, Dumnezeu a făcut pe om „după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut” (Gen. 1,27). „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse (creare) și iată că erau foarte bune” (Gen. 1,31).

CUVÎNTUL CREATOR AL LUI DUMNEZEU

Psalmistul ne spune că „cerurile au fost făcute prin Cuvîntul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui” (Ps. 33,6). Cum a operat acest Cuvînt creator?

CUVÎNTUL CREATOR ȘI MATERIA PRE-EXISTENTĂ. Cuvintele din Geneza: „Dumnezeu a zis”, introduc porunca divină dinamică, responsabilă pentru evenimentele maiestuoase ale celor șase zile ale creațiunii (Gen. 1,3.6.9.11.14.20). Fiecare poruncă a ieșit încărcată cu o energie creatoare ce a adus la existență și a transformat o planetă „pustie și goală” într-un paradis. „Căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă” (Ps. 33,9). În adevăr, „lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu (Evr. 11,3).

Acest Cuvînt creator nu a fost dependent de o materie pre-existentă (ex nihilo): „Prin credință

pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut în lucruri care se văd” (Evr. 11,3). Deși uneori Dumnezeu a folosit materie pre-existentă — Adam și animalele au fost modelate din pământ, iar Eva a fost făcută dintr-o coastă a lui Adam (Gen. 2,7.19.22). — la o ultimă analiză Dumnezeu a creat întreaga materie.

ISTORIA CREAȚIUNII

Multe întrebări au fost puse în legătură cu raportul genezic al creațiunii. Cele două relatări ale creațiunii din prima carte a Bibliei se contrazic una cu alta, sau ele sînt consecvente? Sînt oare zilele creațiunii literale sau ele reprezintă lungi perioade de timp? Au fost oare cerurile (soarele, luna și chiar stelele) făcute în adevăr cu numai 6000 de ani în urmă?

RAPORTUL CREAȚIUNII. Cele două rapoarte ale Bibliei cu privire la creațiune, unul în Geneza 1,1 pînă la Gen. 2,3, și celălalt în Geneza 2,4-25, se armonizează.

Prima narațiune redă, în ordine cronologică, crearea tuturor lucrurilor.

A doua narațiune începe cu cuvintele „iată istoria”... expresie ce în Geneza introduce o istorie a unei familii (Gen. 5,1; 6,9; 10,1). Această narațiune descrie locul omului în creațiune. Ea nu este în mod strict cronologică, dar arată faptul că totul servește la pregătirea cadrului sau mediului pentru om¹. Ea ne dă mai multe amănunte ale creării lui Adam și Eva, cum și condițiile pe care Dumnezeu le-a pregătit în grădina Edenului, decît prima. Pe lîngă aceasta, ea ne informează despre natura neamului omenesc și a conducerii lui Dumnezeu. Numai dacă aceste două rapoarte ale creațiunii sînt acceptate ca fiind literale și istorice, numai așa ele se armonizează cu restul Sfintelor Scripturi.

ZILELE CREAȚIUNII. Zilele raportului biblic cu privire la creațiune indică perioade literale de 24 de ore. Tipică pentru felul în care oamenii lui Dumnezeu din Vechiul Testament măsurau timpul este expresia „o seară și o dimineață” (Gen. 1,5.8.13.19.23.31) și care specifică zile individuale, cu ziua începînd seara sau la apusul soarelui¹ (Lev. 23,32; Deut. 16,6). Nu există nici o justificare pentru a spune că această expresie

înseamnă o zi literală în Leviticul, de exemplu, și mii sau milioane de ani în Geneza.

Cuvîntul ebraic tradus cu zi în Geneza 1 este YOM. Cînd YOM este însoțit de un număr definit, el întotdeauna înseamnă o zi literală de 24 ore (Gen. 7,1; Ex. 16,1) — o altă indicație a faptului că raportul creației vorbește despre zile literale de douăzeci și patru de ore.

Cele Zece Porunci oferă o altă dovadă a faptului că raportul creației implică zile literale. În porunca a patra Dumnezeu spune: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului Dumnezeului tău; să nu faci nici o lucrare în ea... Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pămîntul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o“ (Ex. 20,8-11).

În mod succint Dumnezeu re-povestește istoria creației. Fiecare zi (yom) a fost plină de activitate creatoare, și apoi Sabatul care a fost punctul de apogeu al săptămîinii creației. Ziua Sabatului de 24 de ore, deci, a comemorat o săptămîină literală a creației. Porunca a patra ar fi fără sens dacă fiecare zi s-ar fi întins pe lungi perioade de timp — eoni².

Aceia care, citind 2 Petru 3,8 cum că „pentru Domnul, o zi este ca o mie de ani, și o mie de ani sînt ca o zi“, încearcă să dovedească faptul că zilele creației nu au fost zile literale de douăzeci și patru de ore, trec cu vederea faptul că același verset se termină afirmînd că „o mie de ani sînt ca o zi“. Aceia care citesc în zilele creației mii de ani sau lungi și nedefinite perioade de milioane

sau chiar miliarde de ani, pun sub semnul întrebării valabilitatea Cuvîntului lui Dumnezeu, tot așa cum șarpele a ispitit pe Eva ca să facă.

CE SÎNT „CERURILE“? Unii oameni sînt incurcați, și lucrul acesta este de înțeles, de către versetele care spun că Dumnezeu „a făcut (creat) cerurile și pămîntul“ (Gen. 1,1; confruntă cu 2,1; Ex. 20,11) și că El a făcut soarele, luna și stelele în ziua a patra a săptămîinii creației acum 6000 de ani (Gen. 1,14-19). Au fost oare toate corpurile cerești aduse la existență la data aceea?

Săptămîina creației nu cuprinde și cerul în care Dumnezeu a locuit din veșnicie. „Cerurile“ din Geneza 1 și 2 se referă probabil la planetele și stelele cele mai apropiate de pămînt.

În adevăr, pămîntul, în loc de a fi prima creație a Domnului Hristos, a fost foarte probabil ultima creație a Sa. Biblia înfățișează pe fiii lui Dumnezeu, probabil Adamii tuturor locurilor necăzute, întîlnindu-se cu Dumnezeu într-un loc îndepărtat al universului (Iov 1,6-12). Pînă acum sondele spațiale n-au descoperit alte planete locuite. Se pare că ele sînt situate în vastitatea spațiului, cu mult dincolo de raza de acțiune a sistemului nostru solar infectat de păcat, asigurate împotriva poluării păcatului.

DUMNEZEUL CREAȚIUNII

Dar ce fel de Dumnezeu este Creatorul nostru? Este oare un Personaj atît de infinit interesat de noi, particule minuscule de viață într-un colț îndepărtat al universului Său? După crearea pămîntului a continuat El cu lucruri mai mari și mai bune?

UN DUMNEZEU PLIN DE GRIJĂ. Raportul biblic al creației începe cu Dumnezeu și merge apoi la ființele omenești. El implică faptul că, în crearea cerurilor și a pămîntului, Dumnezeu a pregătit condiții desăvîrșite pentru neamul omenesc. Omenirea, bărbați și femei, este capodopera Sa glorioasă.

Raportul descoperă pe Dumnezeu ca un arhitect plin de grijă, interesat în creațiunea Sa. El a plantat o grădină deosebită, căminul lor, și a așezat asupra lor răspunderea de a o cultiva. El a creat ființele omenești astfel încît ele să poată avea comuniune cu El. Aceasta nu trebuia să fie o legătură forțată, nenaturală; El i-a creat cu libertatea alegerii și capacitatea de a-L iubi și de a-L sluji.

CINE A FOST DUMNEZEUL CREATOR? Toți membrii Dumnezeirii au fost cuprinși în lucrarea creației (Gen. 1,2,26). Agențul activ a fost totuși Fiul lui Dumnezeu, pre-existentul Hristos. În prologul raportului său referitor la creație, Moise scria: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul“. Reamintind aceste cuvinte, Ioan sublinia rolul lui Hristos în creație: „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu... Toate lucrurile au fost făcute prin El și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El“ (Ioan 1,1-3). În continuare, în același pasaj, Ioan face foarte clar despre Cine anume scria el: „Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi“ (vers. 14). Isus a fost Creatorul, Cel la al cărui cuvînt pămîntul a venit la existență (vezi Efes. 3,9; Evrei 1,2).

ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII... ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII... ȘTIRI DIN VIAȚA BISERICII...

— A ieșit de sub tipar lucrarea în două volume: „Figuri din Istoria Biblică a Vechiului Testament“ (Patriarhi și Profeți) într-o nouă traducere și într-o plăcută formă grafică. Conferințele au făcut planul ca fiecare comunitate să aibă în biblioteca sa această valoroasă lucrare.

— Se află sub tipar un alt volum din seria „Conflictul Veacurilor“ și anume cartea „Figuri din Istoria Biblică a Vechiului Testament“ vol. III (Profeți și Regi) care vine să se adauge celorlalte cărți ale Spiritului Profetic publicate în ultimii ani și anume: „Calea către Hristos“, „Parabole“, „Hristos Lumina Lumii“, „Tragedia Veacurilor“ și „Patriarhi și Profeți“.

— Începînd cu 1 iulie 1989 vom avea un nou ciclu de Studii Biblice. Pentru trimestrul III/1989 vom studia despre cartea descoperirilor lui Ioan: „Triumful prezent, gloria viitoare“.

— La 2 decembrie 1988 a avut loc la Zookski, U.R.S.S., deschiderea oficială a Seminarului Bisericii A.Z.S. Seminarul funcționează într-un nou local unde se află și sediul Bisericii A.Z.S. din Uniunea Sovietică. La festivități au luat parte printre alții și Neal Wilson, președintele Conferinței Generale A.Z.S.

— Între 25 și 29 iulie 1989 va avea loc la Barcelona, în Spania, Congresul internațional al tinere-

tului bisericii adventiste de ziua a șaptea.

— Au început lucrările de amenajare a noii case de rugăciune a comunității București Labirint. Datorită lucrărilor de modernizare a capitalei noastre, comunitatea București Labirint urmează să funcționeze într-un nou local, proprietatea cultului, în str. Negustori 12, sect. II.

— La 15 iunie a.c. s-a încheiat anul școlar 1988—1989 la Seminarul Teologic A.Z.S. care a funcționat în acest an cu 10 studenți în anii 1, 2, 3 și 20 de studenți în anul 1 curs special.

Redacția

O DESFĂȘURARE A IUBIRII LUI DUMNEZEU. Cît de profundă este iubirea lui Dumnezeu! Cînd Hristos cu grijă iubitoare S-a plecat asupra lui Adam, modelînd mîna acestui cel dintîi om, El trebuie că știa că mîinile omului cîndva aveau să se poarte cu El abuziv și în cele din urmă să-L țin-tuiască pe cruce. Într-un anumit sens creațiunea și crucea s-au con-topit, căci Hristos Creatorul a fost junghiat de la întemeierea lumii (Apoc. 13,8). Preștiința Sa divină³ nu L-a oprit. Sub norul amenințător al Golgotei, Hristos a suflat în nările lui Adam suflare de viață, știind că acest act creator al Său îl va deposeda pe El de suflarea Sa de viață. La baza creațiunii stă o iubire de nepătruns.

SCOPUL CREAȚIUNII

Iubirea motivează tot ceea ce face Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire (1 Ioan 4,8).

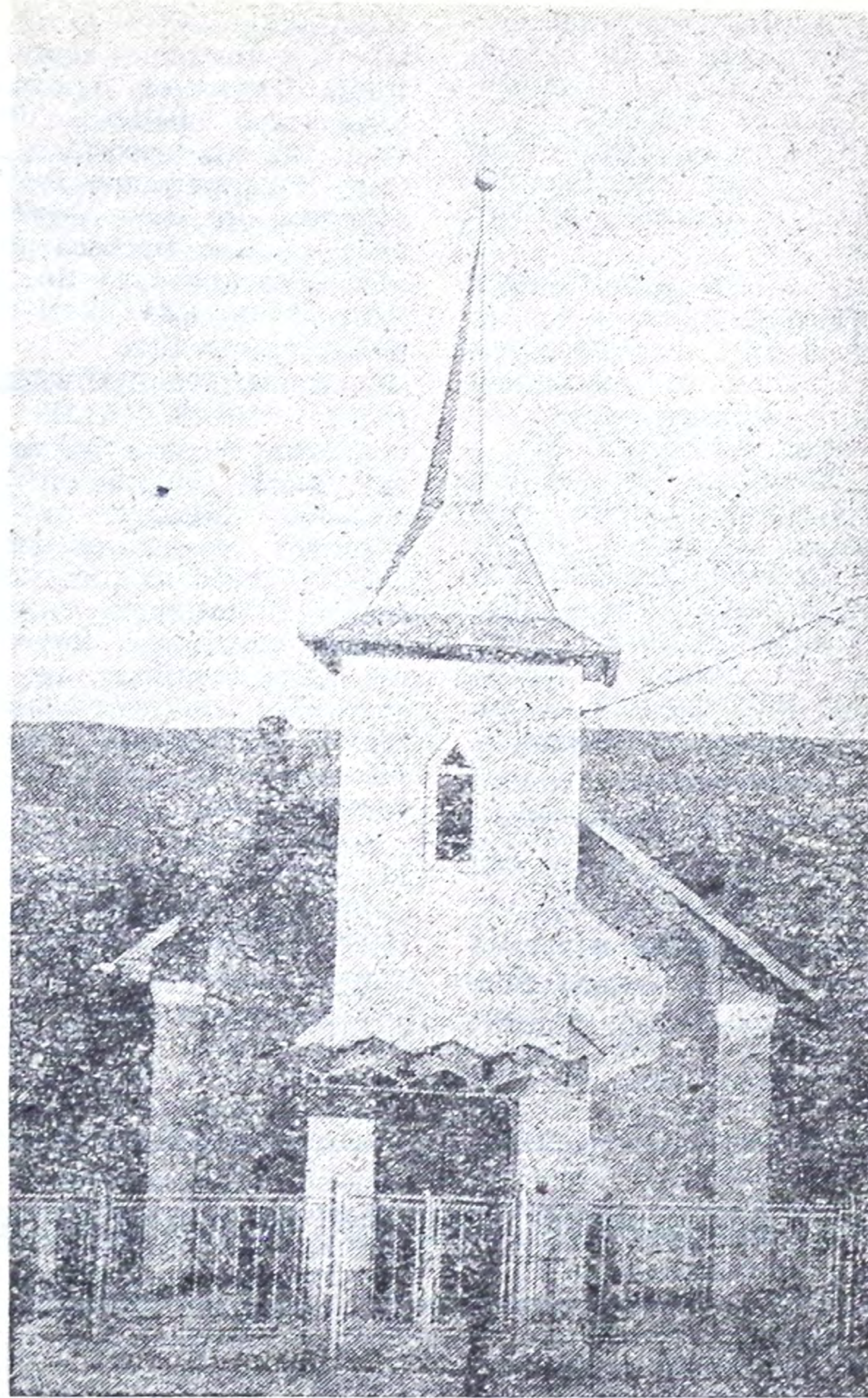
El ne-a creat nu numai ca noi să-L putem iubi ci ne-a creat astfel încît și El să ne poată iubi. Iubirea Lui L-a determinat ca în lucrarea creațiunii să împartă cu noi unul dintre cele mai mari daruri pe care El le poate oferi — existența. Ne arată deci Biblia pentru care scop există universul și locuitorii lui?

PENTRU A DESCOVERI SLAVA LUI DUMNEZEU. Prin lucrările creațiunii Sale, Dumnezeu își face cunoscută slava Sa: „Cerurile spun slava lui Dumnezeu, și întinderea lor vestește lucrarea mîinilor Lui. O zi istorisește alteleia acest lucru, o noapte dă de știre alteleia despre el. Și aceasta, fără vorbe, fără cuvinte, al căror sunet să fie auzit: dar răsunetul lor străbate tot pămîntul, și glasul lor merge pînă la marginile lumii“ (Ps. 19,1-4).

De ce o asemenea desfășurare a slavei lui Dumnezeu? Natura funcționează ca un martor pentru Dumnezeu. Intenția Lui este ca lucrările creațiunii Sale să îndrepte pe oameni către Creatorul lor. Căci „Însușirile nevăzute ale Lui“, spune Pavel, „puterea Lui vecinică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți“ (Rom. 1,20).

Fiind atrași către Dumnezeu prin natură, învățăm mai mult despre calitățile lui Dumnezeu, calități ce pot fi încorporate în propriile noastre vieți. Și reflectînd caracterul lui Dumnezeu, noi îi aducem slavă îndeplinind astfel scopul pentru care am fost creați.

PENTRU A POPULA PĂMÎNTUL. N-a fost intenția Creatorului ca pămîntul să fie o planetă părăsită, goală; ea trebuia să fie locuită (Is. 45,8). Cînd primul om a simțit nevoia unui tovarăș, atunci

CASA DE RUGĂCIUNE
A COMUNITĂȚII PALATCA, JUD. CLUJ

Dumnezeu a creat femeia (Gen. 2,20; 1 Cor. 11,9). Astfel El a întemeiat instituția căsătoriei (Gen. 2,22-25). Și Creatorul nu numai că a dat cuplului stăpînire peste lumea nou creată ei, prin cuvintele „Creșteți, înmulțiți-vă“ (Gen. 1,28), El le-a dat privilegiul de a participa la creațiunea Lui.

IMPORTANȚA CREAȚIUNII

Oamenii sînt tentați să ignore doctrina creațiunii. „Cui îi pasă“, spun ei, „cum a creat Dumnezeu pămîntul? Ceea ce trebuie să știm este cum să ajungem în ceruri“. Și cu toate acestea, doctrina unei creațiuni divine formează „temelia indispensabilă pentru o teologie creștină și biblică“⁴. Un număr de concepte fundamentale biblice își au rădăcina în Creațiunea divină⁵. În adevăr, o cunoaștere a modului în care Dumnezeu a creat „cerurile

și pămîntul“ poate în final să ajute pe cineva să găsească drumul său spre cerul și pămîntul cel nou despre care vorbește vizionarul Ioan. Care sînt, deci, unele din implicațiile doctrinei despre creațiune?

UN ANTIDOT ÎMPOTRIVA IDOLATRIEI. Calitatea de Creator a lui Dumnezeu îl deosebește de toți ceilalți zei (1 Cron. 16,24-27; Ps. 96,5,6; Is. 40,18-26; 42,5-9; 44). Noi trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu care ne-a făcut, și nu zeilor pe care noi, oamenii, i-am făcut. În virtutea calității Sale de Creator, El merită întreaga noastră supunere. Orice relație care tulbură, strică, această supunere este idolatrie și este supusă judecării divine. În acest fel credincioșia față de Creator este o problemă de viață și de moarte.

TEMELIA ADEVĂRATEI ÎNCHINĂRI. Adorarea, închinarea la

viul Dumnezeu este bazată pe faptul că El este Creatorul nostru, iar noi sîntem creaturile Lui (Ps. 95,6). Importanța acestei teme este arătată prin includerea ei în chemarea adresată locuitorilor pămîntului chiar înainte de revenirea Domnului Hristos, de a se închina Acela „care a făcut cerurile, pămîntul, marea și izvoarele apelor” (Apoc. 14,7).

SABATUL — UN MONUMENT AL CREAȚIUNII. Dumnezeu a instituit Sabatul zilei a șaptea, astfel încît să avem un monument săptămînal de aducere aminte că sîntem creaturi aduse de El la existență. Sabatul a fost un dar al harului, vorbind nu despre ceea ce am făcut noi, ci despre ceea ce El a făcut. În mod deosebit El a binecuvîntat această zi și a sfințit-o, astfel încît noi să nu uităm niciodată că în afară de lucru, viața trebuie să cuprindă și comuniunea cu Creatorul, odihnă, și celebrarea minunatelor lucrări creatoare ale lui Dumnezeu (Gen. 2,2,3). Pentru a sublinia importanța lui, Creatorul a așezat această poruncă ca aducere aminte a acestui monument sacru al puterii Sale creatoare în centrul Legii Morale,

ca un semn și un simbol veșnic al creațiunii (Ex. 20,8-11; 31,13-17; Ez. 20,20)

CASĂTORIA — O INSTITUȚIE DIVINĂ. În timpul săptămîinii creațiunii, Dumnezeu a instituit căsătoria ca o instituție divină. Este voia Lui ca această unire sacră între două persoane (bărbat și femeie) să fie de nedesfăcut. Omul avea să „se lipească de nevasta sa”, și ei aveau să fie „un singur trup” (Gen. 2,24; vezi de asemenea și Marcu 10,9).

BAZA UNEI ADEVĂRATE VALORI PERSONALE. Raportul creațiunii declară că am fost făcuți după chipul lui Dumnezeu. Această înțelegere ne oferă un adevărat concept al valorii individului. Nu lasă nici un loc pentru o subestimare a noastră. În adevăr, nouă ne-a fost dat un loc unic în creațiune, cu privilegiul special al unei permanente comunicări cu Creatorul, cum și posibilitatea de a deveni tot mai mult asemenea Lui.

BAZA UNEI ADEVĂRATE COMUNIUNI. Calitatea de Creator a lui Dumnezeu stabilește paternitatea Sa (Mal. 2,10) și descoperă frăția întregului neam omenesc. El este Tatăl nostru; noi sîntem

copiii Lui. Noi toți, fără deosebire de sex, rasă, educație, sau poziție, am fost creați după chipul lui Dumnezeu. Înțeles și aplicat, acest concept va elimina rasismul, bigotismul și orice altă formă de discriminare.

ADMINISTRARE PERSONALĂ. Deoarece Dumnezeu ne-a creat, noi îi aparținem. Acest lucru implică faptul că avem răspunderea sacră de a fi administratori credincioși ai facultăților noastre fizice, mintale și spirituale. Acțiunea într-o totală independență de Creator, în scurt, aceasta înseamnă nerecunoștință.

RESPONSABILITATE PENTRU MEDIUL ÎNCONJURĂTOR. La creațiune Dumnezeu a așezat pe primul bărbat și prima femeie într-o grădină (Gen. 2,8). Ei trebuiau să cultive pămîntul și să aibă „stăpînire” asupra întregii vieți animale (Gen. 1,28). În acest fel avem o responsabilitate ce ne-a fost dată de divinitate, aceea de a păstra mediul înconjurător.

DEMNIȚATEA MUNCII MANUALE. Creatorul a cerut lui Adam să „lucreze și să păzească” grădina Edenului (Gen. 2,15). Faptul că El a dat omenirii această folositoare

REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI ● REALIZĂRI

La Complexul muzeal de științe ale naturii din Constanța poate fi vizitată o interesantă expoziție permanentă cu tema „Din frumusețile și bogățiile oceanului planetar”, amenajată în clădirea Delfinariului. Această expoziție oferă vizitatorilor o imagine asupra faunei acvatice prin numeroase piese originale precum și diapozitive color care înfățișează biotopul fiecărei specii în parte. Ca exponate de bază se constituie exemplarele de corali și crustacee. Dintre crabii atrage în mod deosebit atenția frumosul exemplar de păianjen de mare provenit din apele reci ale Mării Nordului. Printre exponatele rare se mai numără: o focă marină capturată în Oceanul Atlantic, la țărmurile de sud-vest ale Africii și o broască țestoasă marină, a cărei greutate poate depăși 250 kg la o vîrstă de peste 400 de ani. Această expoziție, împreună cu celelalte obiective din cadrul Complexului muzeal de științe ale naturii — acvariul, delfinariul, planetariul, expoziția de păsări exotice și de decor precum și parcul zoobotanic va trezi, desigur, atenția numeroșilor turiști care își petrec vacanța estivală pe litoral.

BISTRITA: Cetățenii în sprijinul constructorilor

În zona de est a orașului Bistrița, prin efortul constructorilor Întreprinderii de Antrepriză Construcții Montaj și al formației de montaj microhidrocentrale ajutați de tineri și vîrstnici, prin muncă patriotică, s-a realizat un frumos complex hidroenergetic și de agrement. Este vorba de Centrala hidroelectrică de mică putere Bistrița I, dotată cu cinci grupuri hidroenergetice, care a fost conectată la sistemul energetic național. Pe malul lacului de acumulare locuitorii Bistriței au amenajat un debarcader, au procurat bărci și hidro biciclete, au construit trei bazine de înot, dintre care unul de dimensiuni olimpice. Au fost prestate, pînă în prezent, zeci de mii de ore de muncă patriotică, a căror valoare întrece suma de trei milioane lei. Tot prin muncă patriotică a fost amenajată și o plajă. În acest an se vor mai construi încă 6 centrale electrice de mică putere, ce se vor desfășura ca o adevărată salbă.

PLOIEȘTI: Un nou tronson de tramvai

În municipiul Ploiești, pe ale cărei principale artere de circulație a fost introdus tramvaiul pentru transportul călătorilor, consemnăm acum finalizarea lucrărilor la cel de-al treilea tronson.

După trecerea probelor tehnologice, pe noul traseu ce leagă centrul Ploieștiului de marea platformă a Combinatului Petrochimic Teleajen, în lungime de 5,5 kilometri, tramvaiul a devenit o realitate cotidiană. Concomitent cu lucrările de construcție ale noului tronson a fost modernizată și lărgită cea mai mare parte a arterei, circulația făcîndu-se acum pe patru benzi. Prin darea în folosință a noului tronson, lungimea totală a liniilor de tramvai din municipiul Ploiești însumează 17,5 kilometri cale dublă.

MUREȘ: Noi apartamente pentru oamenii muncii

Lucrătorii Trustului Antrepriză Generală de Construcții-Montaj Mureș înscriu noi și importante fapte de muncă în cronică întrecerii socialiste. Astfel, ca rezultat al organizării judicioase a muncii pe fiecare șantier, utilizării pe scară largă a unor materiale de construcții locale și folosirii raționale a energiei și combustibilului, ei au predat „la cheie” cel de-al 364-lea apartament din planul pe acest an, mai mult cu 24 de apartamente față de graficele la zi. Alte peste 1800 de apartamente, reprezentînd mai mult de jumătate din volumul de locuințe prevăzute a fi construite în anul în curs, se află în diferite stadii de execuție.

ocupație într-o lume desăvârșită descoperă demnitatea muncii manuale.

VALOAREA UNIVERSULUI FIZIC. La fiecare stadiu al creațiunii Dumnezeu a zis că ceea ce El a făcut era „bun“ (Gen. 1,10-17. 21,25). El a declarat la terminarea creațiunii Sale că toate erau „foarte bune“ (Gen. 1,31). În felul acesta materia creată nu este în sine rea, ci bună.

REMEDIU PENTRU PESIMISM, SINGURĂTATE ȘI LIPSA VALORII PROPRII. Raportul creațiunii ne descoperă faptul că totul a fost creat cu un scop și n-a venit la existență datorită șansei evoluției. Neamul omenesc a fost destinat unei relații veșnice cu Însuși Creatorul. Când înțelegem că am fost creați cu un scop, viața devine atunci mai plină de însemnătate și mai bogată, iar singurătatea dureroasă și nemulțumită pe care o exprimă atât de mulți dispare și este înlocuită cu dragostea lui Dumnezeu.

SFINȚENIA LEGII LUI DUMNEZEU. Legea lui Dumnezeu există dinainte de căderea omului. În starea lor căzută, ființele omenesti sînt supuse ei. Ea trebuie să avertizeze împotriva distrugerii proprii, să descopere limitele libertății (Gen. 2,17) și să ocrotească fericirea și pacea supușilor Împărăției lui Dumnezeu (Gen. 3,22-24).

SFINȚENIA VIEȚII. Creatorul vieții continuă să fie implicat în formarea vieții omenesti, făcînd astfel ca viața să fie sacră. David lauda pe Dumnezeu pentru implicarea Lui în nașterea sa. „Tu mi-ai întocmit rărunchii; Tu m-ai țesut în pîntecele mamei mele: Te laud că sînt o făptură așa de minunată... Trupul meu nu era ascuns de Tine cînd am fost făcut într-un loc tainic, țesut în mod ciudat, ca în adîncimile pămîntului. Cînd nu eram decît un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau; și în cartea Ta erau scrise toate zilele care-mi erau rînduite“ (Ps. 139,13-16). În Isaia Domnul Se identifică ca fiind Cel care „te-a întocmit din pîntecele mamei tale“ (Is. 44,24). Pentru că viața este un dar de la Dumnezeu, noi trebuie s-o respectăm; de fapt, noi avem datoria morală s-o păstrăm.

LUCRAREA CREATIVĂ A LUI DUMNEZEU CONTINUĂ

A TERMINAT OARE DUMNEZEU CREAȚIUNEA SA? Raportul creațiunii se încheie cu declarația: „Astfel au fost sfîrșite cerurile și pămîntul, și toată oștirea lor“ (Gen. 2,1). Noul Testament afirmă că lucrările creațiunii lui Dumnezeu au fost „isprăvite încă de la întemeierea lumii“ (Evr. 4,3). Înseamnă care aceasta că energia creatoare a lui Dumnezeu nu mai

acționează? Nicidecum. Cuvîntul creator încă mai acționează în diferite feluri.

1. HRISTOS ȘI CUVÎNTUL SĂU CREATOR. Patru mii de ani după creațiune, un sutaș roman a spus Domnului Hristos: „Zi numai un cuvînt, și robul meu va fi tămăduit“ (Mat. 8,8). Exact așa cum a făcut la creațiune, Isus a vorbit și robul a fost vindecat. În toată lucrarea Domnului Isus Hristos aici pe pămînt aceeași energie creatoare, care a adus viață trupului fără viață al lui Adam, a sculat din morți și a adus o nouă viață celor îndurerăți care au cerut ajutorul Lui.

2. CUVÎNTUL CREATOR AS-TAZI. Nici lumea această și nici universul nu operează cu vreo putere existentă inherent în ele. Dumnezeu care le-a creat le păstrează și le susține. El „acoperă cerul cu nori, pregătește ploaia pentru pămînt și face să răsară iarba pe munte. El dă hrană vitelor și puilor cerbului cînd strigă“ (Ps. 147,8,9; compară cu Iov 26,7-14). El „ține toate lucrurile prin Cuvîntul Său și „toate se țin prin El“ (Col. 1,17; Evr. 1,3).

Noi sîntem dependenți de Dumnezeu pentru funcționarea fiecărei celule din corpul nostru. Fiecare respirație, fiecare bătaie de inimă, fiecare clipire a ochiului, toate vorbesc de grija unui Creator iubitor. „În El avem viața, mișcarea și ființa“ (Fapte 17,28).

Puterea creatoare a lui Dumnezeu este activă nu numai în creațiune, ci și în lucrarea de răscumpărare și refacere. Dumnezeu re-crează inimile (Is. 44,21-28; Ps. 51,10). „Noi sîntem lucrarea Lui“, spune Pavel, „am fost zidiți [creați] în Hristos Isus pentru faptele bune...“ (Ef. 2,10). „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o făptură nouă“ (2 Cor. 5,17). Dumnezeu, care a „aruncat“ multe galaxii de la un capăt la altul al cosmosului, folosește aceeași putere pentru a re-crea pe cel mai degradat păcătos după chipul și asemănarea Sa.

Această putere răscumpărătoare și restauratoare nu este limitată numai la schimbarea vieții omenesti. Aceeași putere care la origine a creat cerurile și pămîntul, după judecata finală le va recrea, făcîndu-le o nouă și magnifică creațiune, un cer nou și un pămînt nou (Is. 65,17-19; Apoc. 21; 22).

CREAȚIUNE ȘI MÎNTUIRE. Astfel, în Isus Hristos, creațiunea și mîntuirea se întîlnesc. El a creat un univers maiestuos și o lume desăvârșită. Atît contrastele cît și paralelele dintre creațiune și mîntuire sînt importante.

DURATA CREAȚIUNII. La creațiune Hristos a poruncit și ceea ce a poruncit s-a împlinit, a luat imediat ființă. În locul unor vaste perioade de metamorfozare, puternicul Său Cuvînt a fost creditat pentru creațiune. În șase zile

El a creat totul. Și cu toate acestea de ce a durat șase zile? Nu putea ca El să vorbească doar o singură dată și să aducă totul la existență într-o clipă?

Poate că a găsit plăcere în aducerea la existență a planetei noastre în șase zile. Ori poate că această „extindere“ a timpului să aibă mult a face cu valoarea, importanța pe care El a așezat-o asupra fiecărui lucru creat sau poate dorința Sa de a aduce la existență săptămîna de șapte zile ca un model pentru un ciclu de activitate și odihnă pe care El îl avea în plan pentru om.

Dar Hristos nu a adus la existență mîntuirea numai prin Cuvîntul Său. Procesul mîntuirii oamenilor se întinde peste milenii. El cuprinde vechiul și noul legămînt, cei 33 de ani și jumătate ai vieții Domnului Hristos pe pămînt, și cei aproape 2000 de ani de continuă mijlocire cerească. Aici avem o vastă perioadă de timp — după cronologia biblică aproximativ 6000 de ani de la creațiune — și oamenii încă nu s-au întors în grădina Eden.

Contrastul dintre timpul necesar pentru creațiune și acela pentru re-creare demonstrează faptul că activitatea lui Dumnezeu este totdeauna în interesul cel mai bun al neamului omenesc. Scurtimea timpului creațiunii reflectă dorința Sa vie de a aduce la existență persoane pe deplin dezvoltate care să se poată bucura de creațiunea Sa. Întîrziind completarea creațiunii, făcînd-o dependentă de un proces de dezvoltare progresiv care să cuprindă lungi perioade de timp, ar fi fost contrar caracterului unui Dumnezeu iubitor. Cantitatea de timp pusă la dispoziție pentru re-creare descoperă dorința plină de iubire a lui Dumnezeu de a salva cît mai mulți oameni cu putință (2 Petru 3,9).

LUCRAREA CREATIVĂ A LUI HRISTOS. În Eden, Hristos a rostit Cuvîntul creator. În Betleem, „Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi“ (Ioan 1,14). Creatorul a devenit o parte a creațiunii. Ce profundă condescendență! Deși nimeni n-a fost martor la lucrarea Domnului Hristos de creare a lumii, mulți au dat mărturie despre puterea ce a dat vedere orbilor (Ioan 9,6,7), a făcut pe muți să vorbească (Mat. 9,32-33), a vindecat pe leproși (Mat. 8,2,3), și a dat viață celui mort (Ioan 11,14,15).

Hristos a venit ca al doilea Adam, noul început al neamului omenesc (Rom. 5). El a dat omului în Eden pomul vieții; omul L-a răstignit pe lemnul crucii la Golgota. În Paradis, omul a stat... după chipul lui Dumnezeu; la Golgota, Omul a atîrnat fără viață asemenea unui criminal. Atît în vinerea creațiunii cît și în vinerea crucificării, acel „s-a sfîrșit“ a

Continuare în pag. 20

»DE LA SABAT... LA DUMINICĂ«

ROMA ȘI CONTROVERSA CU PRIVIRE LA PAȘTE

În două documente înrudite, și anume scrisoarea conciliară a Conciliului de la Nicea (325)¹⁰⁴ și scrisoarea conciliară pe care Constantin însuși a adresat-o tuturor episcopilor¹⁰⁵, biserica din Roma este prezentată ca exemplu demn de urmat pentru sărbătorirea Paștelui în ziua de duminică. Motivul este, fără îndoială, poziția ei tradițională și rolul ei conducător în această chestiune.

Paștele sărbătorit duminică și sărbătorirea săptămînală a duminicii. Dar cineva ar putea să întrebe: ce legătură este între duminică sărbătorită anual, de Paște, și duminică sărbătorită săptămînală? Au fost cumva cele două sărbători privite ca una singură care celebra în momente diferite același eveniment al învierii, sau au fost privite ca sărbători distincte care îndeplineau scopuri distincte? Dacă cele două au fost considerate ca fiind aceeași sărbătoare sîntem îndreptățiți să presupunem că locul de naștere al sărbătoririi Paștelui duminical poate fi și locul de origine al sărbătoririi săptămînale a duminicii, fiind posibil ca aceiași factori să fi acționat în același loc ca origine simultană a celor două sărbători.

În numeroase izvoare patristice Paștele duminical și duminică săptămînală sînt prezentate ca fiind în fond aceeași sărbătoare comemorînd același eveniment al învierii. Într-un document atribuit lui Irineu se poruncește să nu se îngenuncheze în ziua de duminică și nici în Cincizecime adică în cele șapte săptămîni din perioada Paștelui, „pentru că aceasta are aceeași semnificație ca și ziua Domnului“¹⁰⁶. Motivul prezentat este că ambele sărbători sînt „un simbol al învierii“. Tertullian confirmă această tradiție dar adaugă și porunca de a nu se posti: „Duminică este interzis postul ca și îngenuncherea în timpul închinării. Noi ne bucurăm de aceeași libertate de la Paște la Cincizecime“¹⁰⁷. Comentînd acest text, F. A. Regan spune: „În perioada de la Paște la Cincizecime era urmat același obicei, arătîndu-se astfel relația dintre sărbătoarea anuală și cea săptămînală“¹⁰⁸.

Origen afirmă deschis unitatea dintre sărbătorirea săptămînală și cea anuală a învierii. „Învierea Domnului este celebrată nu doar odată pe an ci neîncetat în fiecare a opta zi“¹⁰⁹. La fel declară și Eusebiu: „În timp ce iudeii loiali față de Moise sacrificau mielul de Paște o dată pe an... noi, oamenii Noului Legămînt, sărbătorim Paștele nostru în fiecare duminică“¹¹⁰. Papa Inocențiu I, într-o scrisoare către episcopul Decentius din Gubbio, confirmă unitatea dintre cele două sărbători: „Noi sărbătorim duminică datorită învierii demne de respect a Domnului nostru Isus Hristos, nu numai la Paște ci în realitate la fiecare ciclu săptămînal“ [adică în fiecare duminică]¹¹¹.

În lumina acestor declarații reprezentative se poate vedea că atunci cînd Paștele duminical și duminică săptămînală s-au impus, ele au fost privite de mulți ca fiind o singură sărbătoare care comemora în momente diferite același eveniment al învierii. Deși învierea nu este prezentată în izvoarele timpurii ca motivul principal pentru sărbătorirea duminicii, unitatea de bază a celor două sărbători este indiscutabilă.

Ajunși aici este important să aflăm căror factori s-a datorat abandonarea la Roma a Paștelui quartodeciman și introducerea Paștelui duminical. Putem

afirma că aceiași factori au condus și la repudierea Sabatului și la introducerea sărbătoririi duminicii, deoarece duminică era privită de mulți creștini ca o continuare a Paștelui anual. (Italienii denumesc și astăzi duminică „pasquetta“ — ceea ce înseamnă „micul Paște“).

În general cercetătorii recunosc în obiceiul roman de a sărbători Paștele în ziua de duminică în locul zilei de 14 Nisan „înclinația de a se desprinde de iudaism“, ca să folosim cuvintele lui J. Jeremias¹¹². J. B. Lightfoot afirmă că Roma și Alexandria au adoptat sărbătorirea Paștelui în ziua de duminică pentru a evita „chiar o asemănare cu iudaismul“¹¹³. M. Righetti, cunoscut specialist în liturgică, subliniază că Roma și Alexandria, după ce „au eliminat tradiția quartodecimană, iudaizantă, au înlăturat chiar și sistemul iudaic de calculare a timpului, făcîndu-și propriile lor calcule, căci altfel li s-ar fi părut umilitor să depindă în această privință de iudei“¹¹⁴. Scrisoarea conciliară trimisă de Constantin după Nicea prezintă în mod deschis motive puternic anti-iudaice pentru înlăturarea Paștelui quartodeciman. De fapt, urmărind să întemeieze o religie complet liberă de orice influență iudaică, împăratul scria:

„Era un lucru cu totul nedemn ca în celebrarea celei mai sfinte dintre sărbători noi să urmăm practica iudeilor, care în mod nelegiuit și-au întinat mîinile cu un păcat grozav, și care de aceea sînt pe merit loviți de orbire spirituală... Să nu avem deci nimic cu detestabilul popor iudeu; pentru că noi am primit de la Mîntuitorul nostru o altă cale... Luptați-vă și rugați-vă neîncetat pentru ca curăția sufletului vostru să nu arate în nimic întinată prin împărtășirea obiceiurilor lor, cei mai nelegiuiți dintre oameni... Toți trebuie să ne unim dorind ceea ce vedem că ne cere judecata sănătoasă și evitînd orice participare la purtarea mincinoasă a iudeilor“¹¹⁵.

Motivația anti-iudaică a abandonării calculului iudaic al sărbătoririi Paștelui nu putea fi exprimată mai clar și mai puternic decît în această scrisoare a lui Constantin. Nicea a reprezentat punctul culminant al unei controverse începute cu două secole mai înainte — controversă motivată de puternice simțăminte anti-iudaice și care și-a avut Roma ca epicentru. Strînsa relație care a existat între Paștele duminical și duminică săptămînală indică faptul că aceeași motivație anti-iudaică a fost cauza principală a înlocuirii pămîntului Sabatului cu sărbătoarea duminicii. Mai multe dovezi apărute în cursul studiului nostru sprijinesc această concluzie. Am notat, de exemplu, că unii Părinți au reinterpretat Sabatul ca fiind un semn de recunoaștere a necredincioșiei iudeilor. Măsuri clare împotriva Sabatului au fost luate de biserica din Roma. Sabatul a fost făcut o zi de post pentru a arăta, între altele, dispreț față de iudei. Tot la fel, pentru a evita aparența sărbătoririi Sabatului odată cu iudeii, în această zi au fost interzise celebrarea euharistiei și orice adunări religioase.

În capitolele șapte și nouă vom prezenta și alte dovezi ale rolului avut de anti-iudaism în abandonarea pămîntului Sabatului.

În cursul studiului nostru am descoperit suficiente indicii ale faptului că biserica din Roma poartă răspunderea principală pentru inovații cum au fost Paștele sărbătorit duminică, cultul săptăminal duminical și postul în Sabat. Dar s-ar putea ridica următoarea întrebare: exercita deja în secolul doi biserica din Roma destulă autoritate prin episcopul ei pentru a influența o majoritate a creștinismului să adopte aceste sărbători noi? Ca să răspundem la această întrebare este necesar să investigăm statutul de care ea s-a bucurat, în special în secolul doi.

Procesul afirmării primatului episcopului și al bisericii din Roma în biserica timpurie este dificil de trasat, în primul rând datorită faptului că izvoarele existente relatează fapte și evenimente dar nu definesc autoritatea juridică exercitată în acel timp de biserica din Roma. Totuși istoria ne învață că autoritatea scaunelor de arhiepiscopi a fost definită nu înainte de întemeierea lor, ci după aceasta¹¹⁶. În vederea obiectivelor studiului nostru nu vom încerca să definim natura sau întinderea autorității juridice a bisericii din Roma, ci doar vom descrie situația existentă în secolul doi.

În jurul anului 95 Clement, episcop de Roma, a scris o scrisoare către biserica din Corint pentru a pune capăt unui conflict izbucnit în biserică și care condusesse la destituirea prezbiterilor (cap. 47). Putem înțelege care era prestigiul bisericii romane din tonul categoric și pe alocuri chiar amenințător al acestei scrisori care cere supunere (cf. cap. 47, 1.2; 59,1.2)¹¹⁷. J. Lebreton notează: „Roma era conștientă de autoritatea ei, ca și de responsabilitatea pe care aceasta i-o conferea; la fel și Corintul, recunoștea autoritatea acesteia și se pleca în fața ei. Batiffol a avut dreptate când a descris această intervenție ca „epifania [arătarea] primatului Romei“¹¹⁸.

Faptul că scrisoarea a fost foarte respectată și citită cu regularitate nu numai la Corint ci și în alte comunități, până acolo încât a ajuns să fie privită de unii ca fiind inspirată, indică — așa cum notează Karl Baus — „prezența în conștiința creștinilor neromani a stimei față de biserica din Roma până acolo încât sînt aproape să-i acorde înțietate în rang“¹¹⁹.

Ignațiu, cu cîțiva ani mai tîrziu (cca 110-117) în a sa Scrisoare către Romani, atribuie de asemenea bisericii din Roma epitete onorifice neobișnuite și cu totul respectuoase (în Prolog). În timp ce în epistolele sale către alte comunități Ignațiu dojenește și avertizează pe credincioși, în Scrisoarea către Romani el exprimă numai rugăminți pline de respect. Venerația ieșită din comun cu care episcopul de Antiohia privește biserica din Roma este evidentă cînd el spune: „Tu nu ai invidiat niciodată pe nimeni; tu ai învățat pe toți. Ceea ce eu doresc este ca ceea ce tu sfătuiești și orînduiești să fie ascultat întotdeauna“ (Romani 3,1). În prologul său Ignațiu descrie biserica din Roma ca fiind „vrednică de Dumnezeu, vrednică de cinste, vrednică de fericiri, vrednică de laude, vrednică de izbîndă, curată cu vrednicie și cea dintîi în dragoste“. În recomandarea finală el adresează această rugămintă: „Amintește în rugăciunile tale biserica din Siria, care are pe Dumnezeu ca pastor în locul meu. Numai Isus Hristos o va priveghea, împreună cu iubirea ta“ (Romani 9, 11). Deși aceste declarații nu definesc propriu-zis puterea juridică exercitată de biserica din Roma, ele indică totuși clar că Ignațiu la începutul secolului doi, îi atribuia un trecut de prestigiu și onoare.

Irineu, episcop de Lyon (începînd cu cca. 178), pe care deja l-am menționat ca mijlocitor al păcii în controversa cu privire la Paște, în cartea sa Împotriva ereziilor (scrisă sub pontificatul papei Eleutherus, 175—189), descrie astfel biserica din Roma: „Biserica foarte mare, foarte veche și universal recunoscută, întemeiată și organizată la Roma de cei mai slăviți

SÎNTEM ÎNTREBAȚI ... RĂSPUNDEM — SÎNTEM ÎNTREBAȚI ... RĂSPUNDEM — SÎNTEM

CUM PUTEM ÎNȚELEGE TEXTUL DIN ECLESIASTUL 7,16 ?

Nu fi prea neprihănit și nu te arăta prea înțelept; pentru ce să te pierzi singur?“

Este oare aici invitația la o viață lipsită de neprihănire? Înțeleptul vrea să spună că nu este nevoie de neprihănire în viața celui credincios, sau că trebuie să te menții la un nivel scăzut de viață neprihănită?

Cu siguranță că nu. Aici înțeleptul adresează o mustrare la adresa legalismului fariseic și a strădaniei acestora de a demonstra „spiritualitatea“ sau „neprihănirea“ lor printr-o serie ostentativă de manifestări exterioare. Adevărata religie, neprihănirea pură, este o relație personală cu Dumnezeu cel sfînt și cu Mîntuitorul nostru. Cînd Domnul S-a adresat lui Moise, El spunea: „Vorbește întregii adunări a copiilor lui Israel, și spune-le: Fiți sfînti, căci Eu sînt sfînt“ (Lev. 19,2). Neprihănirea, viața de sfințenie, este ex-

periența unei vieți trăite cu Dumnezeu, „așa încît Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentruca, avînd rădăcina și temelială pusă în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adîncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos... ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu“ (Ef. 3,17-19).

Solomon a vorbit foarte mult despre valoarea înțelepciunii; acum el avertizează împotriva unei atitudini de infumurare, de mîndrie, care poate duce pe cel în cauză la pierzare sau chiar să pună în discuție conducerea lui Dumnezeu. „Cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut; Pentru ce m-ai făcut așa!“ (Rom. 9,20-23). Fariseul din parabola Domnului (Luca 18,9-14) este un exemplu de îndreptățire de sine și „înțelepciune“ firească ce duce la pierzare.

Comentatorul Clarke, vorbind despre aceste gînduri ale înțeleptului Solomon spune: „Nu te face atotînțelept, nu pretinde că ai o abundență de înțelepciune. De ce vrei să fii văzut ca unicat?“

De asemenea, comentînd acest text, „The Interpreter's Bible“ spune următoarele:

„Un înțelept își va duce viața astfel încît să nu caute să se 'arate' prea pios, dar nici rău pînă la extrem“. Aici se condamnă fățărnicia... care duce la distrugere. Am putea spune că înțeleptul face apel la o reală și curată viațuire neprihănită; la evitarea extremei și, pe de altă parte la lipsa de înțelepciune a celui ce trăiește viața spirituală numai pentru a impresiona pe alții în timp ce sufletul este gol, îngrijorător de gol și firesc. De aceea nu te arăta... prea neprihănit și prea înțelept ca să nu te pierzi singur.

doi apostoli, Petru și Pavel.¹²⁰ Apoi el declară categoric: „Căci este o necesitate ca fiecare biserică să fie de acord cu această biserică, datorită autorității ei superioare (potentior principalitas) asupra credincioșilor de pretutindeni.“¹²¹ Stima pe care o avea Irineu față de slujba și autoritatea episcopului de Roma este cel mai bine exemplificată de misiunea în care a mers la episcopul Eleutherus (175—189) cu scopul să-i solicite intervenția împotriva ereziei montaniste care tulbura pacea comunităților din Galia, ca și de scrisoarea sa către episcopul Victor (189—199) cu referire la chestiunea quartodecimană¹²². Cu privire la această scrisoare, merită să arătăm că, deși Irineu protestează împotriva excomunicării de către Victor a asiaticilor, „lui nici nu-i trece prin minte să pună în discuție autoritatea lui Victor de a pronunța această excomunicare“ — cum bine observă P. Batiffol¹²³.

Episcopul de Roma și-a demonstrat autoritatea sa fără egal atunci când a impus Paștele roman. Episcopii din Asia, Policarp și Policrat, deși au refuzat să accepte obiceiul din Roma, au luat totuși act de cerințele episcopilor romani. Policarp s-a simțit obligat ca în 154 să meargă personal la Anicetus din Roma ca să reglementeze subiectul Paștelui și alte chestiuni. Iar Policrat s-a supus ordinului lui Victor de a convoca un conciliu. El i-a scris lui Victor, în jurul anului 196, astfel: „Aș putea să enumăr pe episcopii care sînt prezenți, cei pe care *mi-ai cerut să-i convoc și eu am făcut așa cum mi-ai cerut*“¹²⁴.

Cînd i s-a adus la cunoștință refuzul episcopilor din Asia de a accepta Paștele duminical, Victor, neînduplecat, „a declarat cu totul excomunicati pe toți frații de acolo“¹²⁵. Probabil că aceasta este cea mai explicită dovadă a autorității episcopului de Roma de a impune o nouă practică, și chiar să îndepărteze din comuniunea bisericii, pentru dezidență, o parte importantă a ei. P. Batiffol comentează corect: „Numai față de Roma se simte Efesul dator să dea socoteală și să țină piept. Vedem cum autoritatea Romei se manifestă în acest conflict. Referindu-se la acest caz Renan a spus corect: 'Papalitatea s-a născut și s-a născut bine'“¹²⁶.

Autoritatea indiscutabilă exercitată de biserică din Roma prin episcopul ei poate fi mai departe dovedită prin evenimente de mai tîrziu, cum ar fi: excomunicarea de către papa Victor a lui Theodotus pentru erezia monarhiană; declarația lui Tertullian că prin biserică din Roma „a ajuns în mîinile noastre chiar autoritatea apostolilor înșiși“¹²⁷; excomunicarea de către Callistus (217—222) a ereticului Sabellius; reabilitarea de către papa Stefan (245—247) a lui Basilide din Emerita în ciuda destituirii lui de către Ciprian; cererea lui Ciprian către Stefan pentru destituirea lui Marcion din Arles, un urmaș fidel al lui Novatian. S-ar putea adăuga și alte indicații, precum desemnarea bisericii din Roma ca „Scaunul lui Petru — Cathedra Petri“ în Fragmentul muratorian, de către Ciprian și Firmilian de Cezarea; rolul pe care papa l-a jucat în chestiunea tratării celor decăzuți ca și a botezului ereticilor;¹²⁸ introducerea și impunerea de către biserică Romei a datei de 25 decembrie pentru celebrarea Crăciunului¹²⁹.

În lumina acestor documente putem observa că biserică din Roma a dobîndit o poziție privilegiată încă din secolul doi. Pontiful roman era de fapt singura autoritate religioasă cu o largă recunoaștere și capabilă să determine cea mai mare parte a creștinătății (chiar dacă unele biserici îi respingeau instrucțiunile) să accepte practici și sărbători noi.

Concluzie: Rolul pe care biserică din Roma l-a avut în abandonarea Sabatului și adoptarea duminicii a fost subapreciat dacă nu complet ignorat în studiile efectuate recent. Dacă se recunoaște așa cum a făcut-o O. Cullmann că, „urmărind în mod deliberat deosebirea față de iudei, primii creștini au ales prima zi a săptămîinii“¹³⁰, atunci se poate conchide că Roma este cel mai plauzibil loc pentru originea duminicii. Am văzut că aici au existat atît împrejurările cît și autoritatea necesară acestei schimbări liturgice. P.V.

Monachino, în concluziile disertației intitulate „Îngrijirea pastorală la Milano, Cartagina și Roma în secolul al patrulea“, recunoaște rolul conducător în Vest al bisericii din Roma. El scrie: „Nu credem că greșim atunci cînd afirmăm că locul unde a fost elaborat acest tip de îngrijire pastorală a fost Roma, deși trebuie să recunoaștem că Milano a fost într-o măsură influențat și de Orient“¹³¹. C. S. Mosna admite deschis că Roma a provocat dispariția sărbătoririi Sabatului. El declară: „Probabil că în aceasta [și anume dispariția Sabatului], exemplul Romei, care niciodată n-a avut servicii divine speciale în Sabat, a exercitat o influență însemnată“¹³². Aceste situații nu au existat în Orient, unde influența iudaică a supraviețuit mai multă vreme — lucru dovedit de menținerea sărbătoririi Sabatului și calcularea Paștelui după metoda iudaică¹³³.

Cercetările noastre de pînă acum au demonstrat că s-a ajuns la sărbătorirea duminicii, așa cum afirmă A. D. Davies, „prin înapotrivire conștientă față de Sabatul iudaic și într-un efort de a marca deosebirea față de el“¹³⁴. Am constatat că schimbarea zilei de închinare a fost încurajată, pe de o parte, de orientările și măsurile imperiale anti-iudaice în domeniile social, militar, politic și literar din pricina cărora creștinii au socotit că este necesar să întrerupă legăturile lor cu iudeii și, pe de altă parte, de însuși conflictul existent între iudei și creștini. Biserica din Roma, unde iudeii ajunseseră extrem de nepopulari, era alcătuită din membri proveniți mai ales dintre păgîni, care s-au rupt de iudei mai devreme decît în Orient. De aceea biserică din Roma a avut un rol conducător în adoptarea sărbătoririi duminicii. Acest lucru este dovedit nu numai de introducerea și impunerea noii sărbătoriri a Paștelui în ziua de duminică (în strînsă legătură cu duminica săptămînală) ci și de măsurile pe care Roma le-a luat pentru a discredita Sabatul pe plan teologic și pe plan practic. De fapt Sabatul a fost reinterpretat ca o instituție trecătoare dată iudeilor ca semn al necredincioșiei lor. De aceea creștinilor li s-a cerut să arate desprinderea lor de Sabatul iudaic prin postirea în acea zi, reținerea de la Cina Domnului și neparticiparea la adunări religioase.

Deoarece anti-iudaismul a fost factorul principal care a contribuit la introducerea păzirii duminicii în locul Sabatului, acum este important să verificăm mai cuprinzător prezența și influența anti-iudaismului în literatura creștină a începutului secolului al doilea.

NOTE :

¹²⁴. Decretul conciliar al conciliului de la Nicea poruncește explicit: „Toți frații din Răsărit care mai înainte au sărbătorit Paștele odată cu iudeii de acum încolo îl vor ține la aceeași dată cu romanii, cu noi și cu toți cei care din vechime au celebrat sărbătoarea la același timp cu noi“ (Ortiz de Urbina, Nicée et Constantinople, 1963, I, pag. 259; cf. Socrates, Historia Ecclesiastica 1,9).

¹²⁵. Constantin, după ce deplînge dezacordurile existente cu privire la o sărbătoare atît de renumită, sfătuiește pe toți episcopii să îmbrățișeze practica pe care o păzesc la aceeași dată orașul Roma, Africa, întreaga Italie și Egiptul (Eusebiu, Viața lui Constantin 3,19; NPNF 2, I, pag. 525); cf. Chronicon Paschale, PG 92,83 unde se raportează că Constantin a îndemnat pe toți creștinii să urmeze obiceiul instituit de „Vechea biserică din Roma și din Alexandria“.

¹²⁶. Fragments from the Lost Writings of Irinaeus, 7, ANF I, pag. 569. 570.

¹²⁷. Tertullian, De Corona 3,4, CCL 2,1043; în tratatul Despre idolatrie 14, Tertullian, referindu-se la pagini, scrie de asemenea: „Chiar dacă le-ar fi cunoscut ei nu ar fi ținut nici ziua Domnului și nici Cincizecimea odată cu noi, căci ei s-ar fi temut ca nu cumva să dea impresia că sînt creștini“ (ANF 111, pag. 70).

¹²⁸. F. A. Regan, Dies Dominica, pag. 97.

¹²⁹. Origen, Homilia în Isaiam 5,2; G.S.S. 8,265,1.

¹³⁰. Eusebiu, De solemnitate paschali, 5,2 PG 24; 701 A; cf. 706 C.

¹³¹. Inocențiu I, vezi fn. 90; cf. Athanasie, Epistole paschales, PG 26, 1389.

¹³². J. Jeremias, „pascha“ TDNT V, pag. 903, fn. 64.

¹³³. J. B. Lightfoot, The Apostolic Fathers, 1835, II partea I, pag. 88. Declarația completă sună astfel: „În controversa pascală din secolul doi episcopii din Ierusalim, Cezarea, Tîr și Ptolemaida nu s-au alăturat celor din Asia Mică care calculau sărbătorirea Paștelui după iudei, ci s-au alăturat Romei și Alexandriei, ca să evite orice aparență de iudaism“.

¹³⁴. M. Righetti (fn. 77), II, pag. 246.

¹¹⁵. Eusebiu, *Viața lui Constantin* 3, 18, 19, NPNF 2, I, pp. 524, 525 (sublinierea autorului). Scrisoarea se mai găsește și în Socrates, *Historia Ecclesiastica* 1,9; Theodoret, *Historia Ecclesiastica* 1,10. Motivația anti-iudaică pentru adoptarea noului Paște este în mod expres cuprinsă într-un document mai timpuriu, Pseudo-Ciprian, *De Pascha computus*, traducere de G. Ogg, 1955, unde paragraful 1 spune: „noi dorim să arătăm că niciodată creștinii nu vor avea nevoie să meargă, în orbire și lipsă de judecată, pe urmele iudeilor ca și când ei nu ar ști care este ziua Paștelui...” (scris în jurul anului 243).

¹¹⁶. Un exemplu concludent ne este oferit de dezvoltarea autorității patriarhale a episcopului de Constantinopole. La Conciliul ținut în acest oraș în anul 381, lui i s-au dat onoruri deosebite imediat după episcopul de Roma, și în 451, în ciuda obiecțiilor papei, i-au fost acordate în mod oficial puteri patriarhale (canonul 28); cf. *Dictionnaire de théologie catholique* (1900) s.v. „Constantinople” de S. Vailhé.

¹¹⁷. Clement spune de exemplu: „Dacă cineva nu ascultă de ceea ce [Isus] a spus prin noi, să știe că intră într-o neascultare și într-un pericol care nu sunt deloc mici” (59, 1-2. E. Goodspeed, *The Apostolic Fathers*, 1950, pag. 78). Irineu recunoaște autoritatea lui Clement când scrie: „În timpul lui Clement ... biserica din Roma a trimis o scrisoare cit se poate de puternică către corinteni” (*Adversus haereses* 3,3,3, ANF 1, pag. 416).

¹¹⁸. J. Lebreton și J. Zeiller (fn. 10), pag. 413.

¹¹⁹. Karl Baus, *From the Apostolic Community to Constantine*, 1955, pag. 152.

¹²⁰. Irineu, *Adversus Haereses* 3,3,1, ANF 1, pag. 415.

¹²¹. *Loc. cit.*

¹²². Cu privire la misiunea lui Irineu legată de crezta montanistă, vezi Eusebiu, HE 5,3,1 și 5,4,1; cu privire la intervenția sa în controversa pascală, vezi Eusebiu HE 5,24,12-18.

¹²³. P. Batiffol (fn. 6) scrie cu privire la excomunicarea pe care episcopul Victor a pronunțat-o asupra lui Policrat: „Episcopul de Roma condamnă modul în care ei [în Paștele] ca fiind împotriva Canonului credinței apostolice și el îl desparte nu de biserica romană ci de comuniunea catolică [universală]. El este deci conștient că o asemenea decizie din partea sa este legitimă. Irineu protestează împotriva excomunicării celor din Asia, dar *lui nici nu-i trece prin minte să pună în discuție autoritatea lui Victor de a rosti această excomunicare”.

¹²⁴. Eusebiu, HE 5,24,8 (sublinierea autorului).

¹²⁵. Eusebiu, HE 5,24,9, NPNF 2, I pag. 242.

Unii susțin că Eusebiu nu spune de fapt că Victor a excomunicat comunitățile din Asia. Totuși este greu să înțelegem altceva decât că el le-a îndepărtat din comuniunea bisericii. La fel spune și Socrates în *Historia Ecclesiastica* 5, 22.

¹²⁶. P. Batiffol (fn. 6) pag. 225.

¹²⁷. Tertullian, *Despre prescripții împotriva ereticilor* 26, ANF III, pag. 260.

¹²⁸. Pentru o descriere succintă a acestor episoade istorice care implică conștiența poziției proeminente a bisericii din Roma, vezi Karl Baus (fn. 119), pag. 355-360; cf. Giuseppe D'Ercole, *Communio — Collegiată — Primato e sollicitudo omnium ecclesiarum dal Vangeli a Costantino*, 1964, pag. 157-205, care dă și o bibliografie cuprinzătoare; Jean Colson, *L'Épiscopat catholique*, 1963.

¹²⁹. Rolul comunității din Roma în adoptarea datei de 25 decembrie pentru sărbătorirea Crăciunului este discutat mai departe, în cap. VIII.

¹³⁰. O. Cullmann, *Early Christian Worship*, 1966, pag. 10.

¹³¹. P. V. Monachino (fn. 102), pag. 407. Leonard Goppelt, *Apostolic and Post-Apostolic Times*, 1970, pag. 126, scrie astfel cu privire la rolul Romei: „Comunitatea din Roma își câștigase deja o anumită superioritate de timpuriu în istoria bisericii. Ea a ajuns proeminentă ca fiind comunitatea din capitala lumii (Rom. 1,8; 16,16), ca punctul de întâlnire al întregii biserici (cf. salutările din Rom. 16; Col. 4; 1 Petru 5,13), ca reședință a lui Petru și Pavel (Ignațiu, *Romani* 4,3; 1 Clem. V. 4), și ca primă mare comunitate care să sufere martirajul (Apoc. 17,6). Datorită tuturor acestora, așa cum arată Luca, ea a devenit într-o oarecare măsură succesoarea Ierusalimului creștin și, așa cum demonstrează Clement, ea își asumă astfel responsabilitatea pentru celelalte comunități”.

¹³². C. S. Mosna, *Storia della domenica*, pag. 354.

¹³³. Bruce Metzger recunoaște că nevoia creștinilor din Apus de a se rupe de iudei ne oferă „o explicație istorică rezonabilă” pentru „deosebirea dintre Răsărit și Apus în sărbătorirea Sabatului ... În Apus, în mod deosebit după revolta iudeilor în timpul lui Hadrian, era de o importanță vitală ca aceia care nu erau iudei să evite să se expună oricărei bănuieli, iar sărbătorirea Sabatului era unul dintre indiciile cele mai ușor observabile ale iudaismului. Totuși în Răsărit s-a manifestat mai puțină opoziție față de instituțiile iudaice” (*Studies in the Lctionary Text of the Greek New Testament*, 1944, II, sec. 3, pag. 12).

¹³⁴. W. D. Davies, *Christian Origins and Judaism*, n.d. p. 74.

HAINE STRĂINE.

Teșania 1,8: „În ziua jertfei Domnului voi pedepsi pe voivozii și fiii împăratului și pe toți cei ce poartă haine străine”.

Citva timp în urmă am citit într-o publicație cotidiană un fapt care mi s-a părut interesant. Un bărbat se îndrepta spre gara unui mare oraș al țării, cu o valiză în mână. Mersul său grăbit cit și repetatele priviri spre ceasul de la mână nu însemnau nimic deosebit. Trăim într-o generație când timpul apasă cu putere pe acceleratorul vieții de fiecare zi. Ceva anume însă, a atras atenția organelor de ordine asupra sa. Hainele cu care era îmbrăcat erau prea mari pentru talia sa. Fiind reținut și cercetat, a recunoscut că într-adevăr hainele nu erau ale sale, ci le sustrăsese dintr-un apartament, de unde își însușise și alte bunuri, în lipsa proprietarului pe care nici nu-l cunoștea. Bineînțeles, a fost pedepsit pe măsura faptelor sale.

După citirea articolului mi-am zis: Interesant! Un răufăcător descoperit numai la câteva ore după săvârșirea infracțiunii datorită faptului că „purta haine străine”.

O întâmplare banală, dar cât de adâncă este semnificația ei pe un alt plan decât acela al vieții cotidiene... „În ziua jertfei Domnului, voi pedepsi... pe toți cei ce poartă haine străine”. Infracțiunea spirituală de a purta haine străine are implicații deosebite asupra viitorului nostru veșnic. Ce înseamnă de fapt „hainele străine” care în ziua jertfei vor cădea sub pedeapsa Domnului? Pentru un răspuns corect vă invit să vizităm pentru câteva clipe, cu ajutorul imaginației, plăcuta grădină a Edenului. Acolo vom întâlni prima pereche de oameni pe care Creatorul a împodobit-o cu un frumos veșmînt de lumină. Pentru confecționarea lui, Dumnezeu a folosit cel mai prețios material: slavă. O haină lucrată de însuși Dumnezeu pe măsura înțelepciunii, desăvârșirii și sfințeniei lor. Ce trist însă că omul nu a apreciat acest dar minunat primit de la Creator! Într-o zi, când păcatul săvârșit cu premeditare le-a răpit veșmîntul de slavă, Adam a fost nevoit să alăture frunză lângă frunză pentru a-și confecționa o haină în locul celei pierdute. Acum omul avea o nouă îmbrăcăminte. Acum, pentru

prima dată, frunzele de smochin aveau și o altă întrebuințare decât aceea de a pregăti hrana pomului cu roade atât de plăcute. Acum ele slujeau ca material pentru confecționarea unei haine; dar ce poate fi mai șubred decât o frunză? Părinții noștri ne povestesc despre vremurile trecute când existau costume în care era folosită stofa de celuloză, o stofă cu aspect plăcut, dar vai de cel care pe timp ploios purta un astfel de costum. Dar haine de frunze?! Cine s-a gândit vreodată la un astfel de material?

Să subliniem cele două situații spuse: a) haina de slavă și b) haina de frunze de smochin. Cât de repede își schimbă omul optica și preferința! De la cel mai bun material, la cel mai slab. Să încercăm să deslușim sensul spiritual al acestui contrast: Ce înseamnă haina de slavă oferită de Creator? Un caracter desăvârșit, o inimă plină de dorința de a face numai bine, putere de a lupta contra păcatului, forță fizică, morală pentru cele mai diverse situații. Haina de slavă oferă omului tot ceea ce acesta avea nevoie pentru a duce o viață liniștită, fericită și lipsită de orice grijă și durere. Haina de slavă era recunoașterea din partea omului a unui singur Dumnezeu și Creator.

Pe de altă parte, haina de frunze era haina păcatului, haina îndreptăririi de sine („nu rămân gol, ci găsesc singur o soluție“), era în final o haină străină.

Privim în jur și vedem pe semenii noștri purtând veșminte pe măsura taliei lor. Pentru unii există un adevărat cult în alegerea hainelor potrivite. Dacă am putea vedea însă dincolo de aspectul exterior, câți dintre noi am fi descoperiți ca purtând haine străine? E un lucru foarte dificil pentru firea pămîntească să se dezbrace de hainele obiceiurilor din trecut, obiceiuri în mîncare, băutură, un anume fel de comportament! Și iată că timpul trece iar omul rămîne cu aceleași haine străine lună de lună și an de an.

Există în lumea noastră anumite locuri în care nu poți avea acces fără a avea haine potrivite. La intrarea în unele locașuri de cult ești avertizat printr-un anunț: „Vă rugăm să intrați numai în ținută decentă!“ Dar nu numai locurile destinate închinării implică o anumită vestimentație. Chiar și la intrarea în unele restaurante care se respectă se poate întîlni somația: „Ținută obligatorie!“ În împărăția lui Dumnezeu să se ceară oare mai puțin decât cer oamenii pe acest pămînt? Oare acolo putem ajunge purtând orice fel de veșmînt? Într-una din

parabolele rostite de Domnul Hristos, haina deține locul central (Matei 22, 1—14). Văzînd refuzul celor ce au fost invitați la nunta fiului său, împăratul din pildă trimite pe robii săi să cheme pe „toți aceia pe care îi veți găsi“ (v. 9). Și au fost găsiți la răspîntii de drum oameni dezorientați, fără nădejde, fără nici o bucurie în lumea aceasta, care au fost îndrumați spre sala de ospăț a împăratului. Și pentru că veneau de pe drumuri, prăfuiți, cu haine pătate, împăratul le-a oferit o surpriză: pentru fiecare a pregătit cîte un veșmînt nou și curat. Aceasta nu era doar o haină de ocazie, pentru ca la terminarea festivității să fie predată la garderoba palatului, ci ea urma să aparțină purtătorului. Era darul oferit de împărat. Un dar costisitor? Cu siguranță. Din partea oaspeților nu se cerea contravaloarea lui, ci doar acceptarea lui. Mai mult decât atât, prin îmbrăcarea acelei haine oaspeții demonstau că onorează pe împărat. Au onorat oaspeții pe împărat dintr-o inimă curată? O scriitoare inspirată declară că... „Între cei care au primit invitația erau și unii care se gîndeau numai la interesul lor personal. Ei au venit să se înfrupte din bunurile ospățului dar nu aveau nici o dorință de a onora pe împărat“ (Parabole, pag. 245).

A venit însă o clipă cînd caracterul fiecăruia a fost dat pe față. „Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții“ (v. 11). Nu poate fi mai mare bucurie pentru un dătător decât să constate că binefacerea sa a fost necesară și apreciată. Acum împăratul privea cu satisfacție și mulțumire la acei sărmani, flămînzi care se ospătau cu atîta plăcere din bucatele sale. Privirea sa cercetătoare, dornică să prindă bucuria din ochii mesenilor, se rotea asupra tuturor. Nici unul nu scăpa atenției sale. Deodată însă, într-un colț al sălii, un oaspete introducea o notă discordantă în simfonia plăcută a serii. Ochiul împăratului se oprește asupra lui. Cu pas domol, dar sigur, se îndreaptă spre el. Liniștea devine tot mai grea, tot mai apăsătoare, cînd glasul împăratului i se adresează: „Prietene, cum ai intrat aici purtînd haine străine?“ „Omul acela a amuțit“ (v. 12). Nici măcar nu a încercat să se explice. Probabil cînd a refuzat veșmîntul avea argumente foarte puternice pe care s-a hotărît să le prezinte înaintea unor eventuale întrebări care ar veni din partea împăratului. Planul era foarte bine pus la punct. Acum însă, față în față cu propriul său refuz, în prezența împăratului, nu mai avea nici o scuză. Cuvintele de îndreptățire au pierit. Haina de frunze

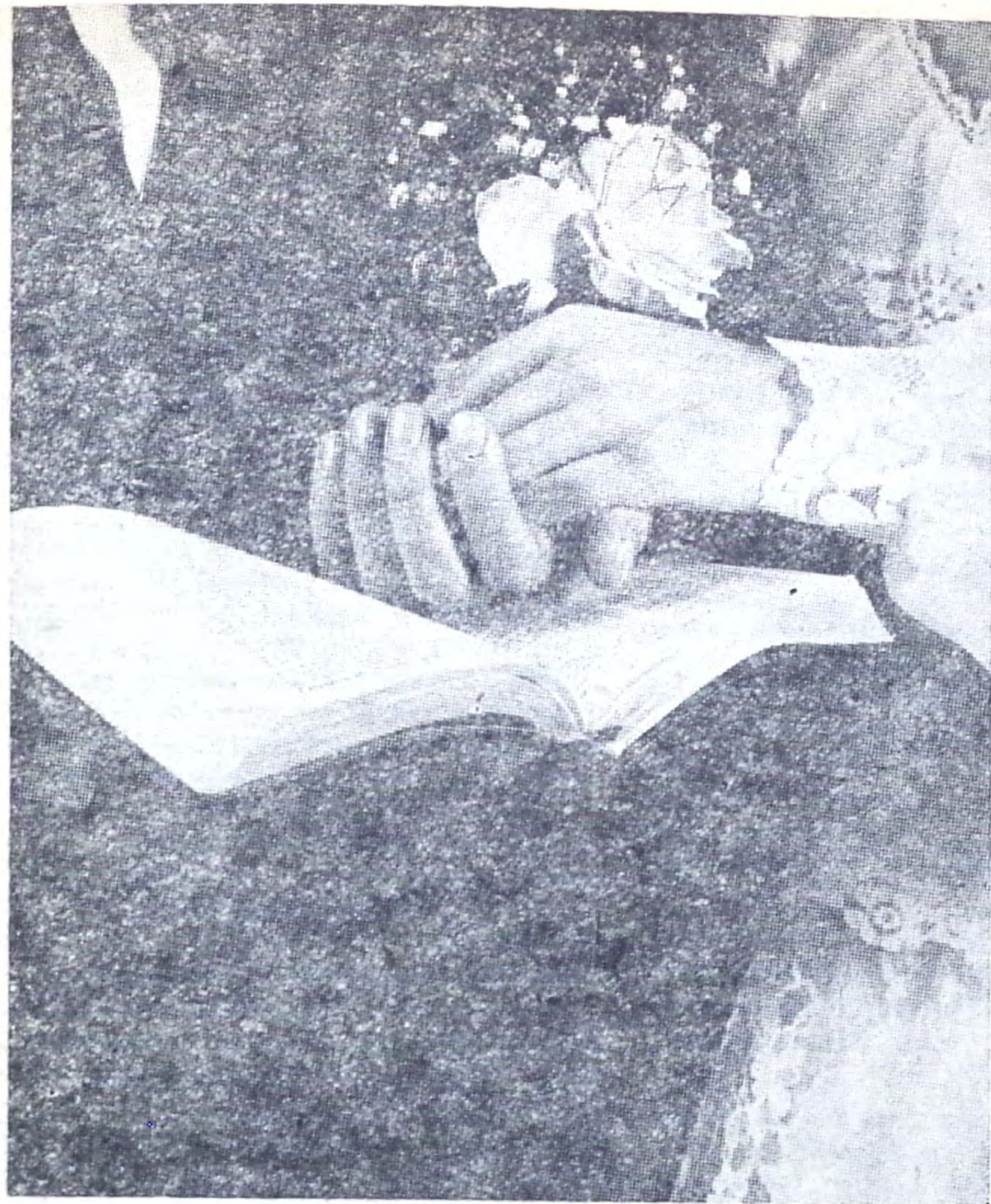
de smochin s-a uscat și a dispărut iar urmarea a fost îndepărtarea notei discordante, adică aruncarea sa în întunericul de afară.

Lecția pe care Dumnezeu ne-o oferă prin intermediul acestei pilde este ușor de reținut. Astăzi, cînd cerul ne oferă haina curată a caracterului Domnului Isus Hristos în locul hainei uzate a obiceiurilor și faptelor noastre, putem aduce scuze, argumentînd poziția noastră: „Vreau să-mi trăiesc din plin clipa prezentă“ sau „În definitiv nu sînt așa păcătos; alții sînt mult mai răi decât mine“. Dar ce voi avea de spus în ziua aceea, în ziua „jertfei Domnului“, cînd ochiul Său cercetător se va opri asupra mea, iar glasul Său mi se va adresa categoric și personal: „Prietene, pentru ce porți haine străine?“ Aceeași scriitoare citată mai sus aplică membrilor bisericii de astăzi învățătura pildei. Ea scrie despre unii așa-ziși creștini care pretind a avea dreptul la ospățul Evangheliei, dar nu simt nevoia unei transformări. „Ei n-au simțit niciodată o adevărată căință de păcat. Ei nu și-au dat niciodată seama de cîtă nevoie au ei de Hristos. Ei n-au ajuns să biruiască tendințele moștenite sau cultivate spre rău. Și totuși ei gîndesc că sînt destul de buni prin ei înșiși și se încred în propriile lor merite în loc să se încreadă în Hristos. Ca ascultători ai Cuvîntului, ei vin la ospăț, dar n-au îmbrăcat haina neprihănirii lui Hristos“ (Parabole, 249).

Să fiu oare și eu, sau tu, printre cei vizați de gîndurile de mai sus? „Nu cunoști un croitor bun? Vreau să-mi cos un nou costum“, mă întreba cineva sosit de curînd în orașul nostru. „Ba da“ — i-am răspuns — „dar mai știu Unul care oferă haine gata cusute, folosind numai materialul Său. El nu primește materialul clientului pentru că are stofă de cea mai bună calitate pentru toți“. Și am deschis Biblia în locul în care scrie: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine... haine albe“ (Apoc. 3, 18).

Pînă nu va fi prea tîrziu, să alergăm la Acela care oferă haina albă a neprihănirii Sale pentru ca nu cumva la ziua judecării, să fim găsiți purtînd „haine străine“. Astăzi El încă oferă cu generozitate haina Sa, haină care ne va da dreptul de a sta înaintea lui Dumnezeu, în jurul marelui tron alb. Voi fi oare și eu, și tu, printre acei izbăviți din „necazul cel mare, care și-au spălat hainele și le-au albit în sîngele Mielului“ (Apoc. 7, 14)?

Baciu Mihail
Pastor

PREDICA SERVICIULUI DIVIN DE CĂSĂTORIE

O latură importantă a activității predicatorului este constituită din cuvântările rostite cu ocazia serviciilor divine speciale: căsătorie, botez, Sfinta Cină și înmormintare.

În dorința de a veni în ajutorul pastorilor pentru o mai bună predicare în aceste ocazii deosebite, redacția planuiește să organizeze cite un „simpozion” asupra fiecăreia dintre ele. Diferiți pastori vor aborda același subiect, oferind astfel cititorilor o varietate de perspective, experiențe, sugestii.

În numărul de față, frații Nicolae, Popescu, Teofil Petre și Adrian Bocăneanu dezbat subiectul pre-

diciei de căsătorie, urmărind răspunsul la următoarele întrebări, care le-au fost adresate de redacție:

1. Deviza fiecărui predicator este: „Predică Cuvântul!”. Cum să o aplicăm în cadrul prediciei de căsătorie? Care este locul altor izvoare?

2. Care sînt învățăturile de bază care n-ar trebui să lipsească din nici o predică de căsătorie?

3. Ce socotiți că nu-și găsește nici un loc într-o predică de căsătorie?

S-a făcut o nuntă în Cana din Galilea. ...Și la nuntă a fost chemat și Isus” (Ioan 2, 1.2). „După ce a participat la acea sărbătoare, Hristos a mers la multe altele, sfințindu-le prin prezența și învățăturile Sale” (AH 100). Cuvîntul întrupat prezent la o nuntă — ce privilegiu! Nu toate căsătoriile l-au avut. Dar astăzi toate căsătoriile pot avea în centrul sărbătorii Cuvîntul scris, „sfințindu-le prin prezența și învățăturile” sale.

Și pastorul are răspunderea să reprezinte Cuvîntul. Este Cuvîntul prin care el trăiește, „căci omul nu trăiește numai cu pîine și cu apă, ci cu orice cuvînt care iese din gura lui Dumnezeu” (Mat. 4,4). Este Cuvîntul care autentifică și autorizează slujirea sa, căci „nu fac nimic de la Mine Însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu” (Ioan 8,28). Acest Cuvînt crează acum o familie, „căci El zice și se face, poruncește

Un pastor deschide Sfinta Scriptură și predică Cuvîntul. El o face nu din obligații „profesionale” ci pentru a-și consfinți „chemarea”. Și oricine este chemat, va socoti ca un mare privilegiu orice moment în care are în față oameni ce stau să audă o „veste”, să le poată prezenta „vestea cea bună” — Evanghelia.

Și cu ocazia unei cununii religioase? Cu atît mai mult, dacă avem în vedere diversitatea ascultătorilor prezenți la asemenea ocazii, printre ei fiind unii care fac cunoștință cu noi și cu „Cuvîntul” pentru prima dată.

Poate că nici o altă ocazie nu marchează atît de intens ființa omului. Prezența „celor doi” — mirele și mireasa — simbolizează în ocazia respectivă frumusețea tinereții, bucuria de a trăi și nevoia de a ne apleca asupra științei de a prețui cel mai bine, cel mai frumos, ceea ce oferă „viața în doi”.

Predicarea Cuvîntului lui Dumnezeu este deviza pastorului, dar și deviza bisericii. Fiecare serviciu divin este organizat în așa fel încît predicarea să ocupe locul central. Și la solemnitatea căsătoriei predicarea Cuvîntului trebuie să fie evenimentul principal. Unde se rostește Cuvîntul scris, vine Cuvîntul viu, iar cînd Isus sosește, răspunsul omului conștient de prezența divină este închinarea.

Pastorului îi revine misiunea plină de răspundere de a asigura — prin organizarea serviciului divin și prin caracterul predicării sale — locul central pentru Cuvînt.

Predica de căsătorie este în mod deosebit expusă pericolului fatal de a nu fi biblică. Iar ca să fie biblică, nu este suficient să conțină termeni biblici, simboluri biblice sau istorisiri biblice. Prima cerință este aceea ca această predică să exprime fidel ceea ce Dumnezeu Biblia spune

și ce poruncește ia ființă" (Ps. 33,9). În lipsa Cuvîntului, nu va fi altceva de făcut decît să se repete triste constatările: „Nu este bine ca omul să fie singur" (Gen. 2,18) și „Dacă nu zidește Domnul o casă, degeaba lucrează cei ce o zidesc" (Ps. 127,1).

Dintre „alte izvoare", aleg unul singur, care se adapă din același izvor: Spiritul Profetiei. Următoarele remarci aparțin sorei White, au fost rostite cu ocazia unei ceremonii de căsătorie în anul 1905 și ne oferă o sinteză a concepției înalte despre căsătorie care se degajă din toate lucrările sale inspirate:

„Aceasta este o perioadă importantă din viața celor doi care sînt aici ca să-și unească interesele, simpatiile, iubirea și lucrarea în misiunea de salvare a sufletelor. În relația de căsătorie are loc un act foarte important — împletirea celor două vieți într-una singură. Aceasta este voința lui Dumnezeu, ca un bărbat și o femeie să se unească în lucrarea Sa, să o ducă înainte în sfințenie și în deplinătatea capacităților lor. Ei pot să facă acest lucru.

Binecuvîntarea lui Dumnezeu în căminul în care va exista această unire este o strălucire a cerului, căci aceasta este voința descoperită a lui Dumnezeu ca acest bărbat și această femeie să se unească prin legături sfinte, sub conducerea Domnului Isus Hristos și călăuzirea Duhului Său.

Dumnezeu vede căminul ca locul cel mai fericit de pe pămînt, chiar simbolul căminului din ceruri. Cînd își îndeplinesc răspunderile vieții de cămin, unindu-și interesele lor cu Domnul Isus Hristos, sprijinindu-se pe brațul și făgăduințele Sale, soțul și soția pot să aibă parte, în unirea lor, de o fericire pe care îngerii lui Dumnezeu o vor lăuda.

Căsătoria nu va micșora capacitatea lor de a fi de folos, ci o va spori. Ei pot să facă din viața lor de căsătorie o lucrare a cîștigării de suflete pentru Hristos; și eu știu ce spun, pentru că vreme de treizeci și șase de ani soțul meu și cu mine am fost uniți și am mers oriunde Domnul ne-a spus, Mergeți. — În această privință eu știu că avem aprobarea lui Dumnezeu asupra legăturii căsătoriei. De aceea ea este un act solemn...

Și în clipa aceasta pot să iau de mîna pe acest frate al nostru... și să te iau de mîna pe tine, soția lui, și să vă îndemn să purtați în unire lucrarea lui Dumnezeu. Vreau să vă spun: Faceți din Dumnezeu sfătuitoarea voastră. Uniți-vă, uniți-vă!" (AH 101.102).

Conținutul predicii rostite cu această ocazie trebuie să fie individualizat, adaptat cu grijă situației concrete. Manualul predicatorului prevede:

Momentul oferit de unirea a doi tineri prin legămîntul sfînt al căsătoriei este deosebit de solemn, prin faptul că Dumnezeu este prezent în mod tot atît de real ca și atunci cînd pentru prima dată a unit în legămînt prima pereche. Și dacă ne gîndim la faptul că acest moment marchează începutul vieții în doi și că de felul cum încep depinde și cum vor continua, ne putem face o idee de responsabilitatea ce apasă pe umerii celui chemat să îndeplinească lucrarea de predicare a Cuvîntului.

Ocazia este de bucurie și bucuria este mare. Dar pe cît este de mare bucuria, pe atît de mare este nevoia ca pastorul rînduit să fie conștient de rolul său în ceea ce privește pregătirea predicii sale pentru asemenea ocazie. Pe cît e cu putință ea trebuie să conțină tot ceea ce e necesar pentru debutul vieții de familie a celor doi.

Se vor avea în vedere mai multe aspecte — vîrsta, nivelul de pregătire, familiile din care provin și altele ce pot înrîuri cursul vieții lor.

Nu vreau prin aceasta să spun că acum le facem educația cu privire la viața de cămin, a vieții lor conjugale. Nici măcar de completarea acesteia nu poate fi vorba. Chiar dacă ar fi nevoie. E tîrziu. După cum aprecia un gînditor „căsătoria — ca și moartea — puțini ajung la ea pregătiți".

Cu toate acestea nu trebuie să scăpăm ocazia să nu amintim despre importanța căminului pentru viața celor doi, despre intenția lui Dumnezeu cu căminul lor, despre condițiile care vor da siguranță familiei, despre rolul fiecăruia în a menține legăturile.

Cu mult tact și seriozitate putem aminti că drumul pe care pășesc nu va fi un drum ce oferă numai gustarea plăcerii și a bucuriei asemeni unui roman de extaz. Mirelui i se poate spune despre rolul lui de „căpetenie" ce trebuie înțeles nu ca un fel de „vătășel" ci ca unul care va purta de grijă pentru tot binele familiei, material și spiritual. El este un „măr" (Cînt. Cînt. 2,3) și mărul aduce roade binecuvîntate. Făgăduința este — „Cine rămîne în Mine și în cine rămîn Eu aduce multă roadă..." (Ioan 15,5).

Ca măr, cu rădăcinile totdeauna înfipte în Cuvîntul lui Dumnezeu, viitorul soț va fi tot timpul binecuvîntarea casei aducînd tot ceea ce este necesar pentru soția și copiii lui. Bucuria de a rămîne în Hristos se manifestă prin dorința de a face din cămin locul cel mai plăcut de pe pămînt, prin muncă și sacrificii.

Soția, care la rîndul ei este și ea o „mlădiță" (Ps. 128,3) ce trebuie să rămînă tot timpul în „Butuc" își va aminti mereu că ea este

despre căsătorie. Tot ceea ce Dumnezeu vorbește omului își are temelia în activitatea Sa mîntuitoare. Deci o predică biblică de căsătorie prezintă pe Dumnezeu ca fiind Autorul și Mîntuitorul căsătoriei. „La fel ca oricare din darurile bune pe care Dumnezeu le-a încredințat omenirii, căsătoria a fost degradată de păcat; dar scopul Evangheliei este să-i refacă frumusețea și curăția" (MB 64). A doua cerință este ca predica de căsătorie să izvorască din Biblie prin însăși construcția ei. Ea se formulează pe baza unui anumit text sau pasaj biblic. Vorbirea nu va atinge întîmplător o mulțime de idei sau expresii biblice, de care de altfel mintea predicatorului este oricînd plină, ci se va construi cu rigoare și seriozitate pe un anumit fragment biblic pe care-l va explica și aplica în contextul ocaziei. La sfîrșitul predicii — și după trecerea a cinci sau cincizeci de ani — soțul și soția să poată avea clar în minte care a fost textul de bază și solia primită: „Atunci Domnul ne-a vorbit despre...". Iată cîteva exemple din practica personală: Geneza 3,24: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa"; Ieremia 2,32: „Își uită fata podoabele, sau mireasa..."; Ps. 2, 11: „Bucurați-vă, tremurînd"; Cîntarea Cîntărilor 3,10: „...o țesătură aleasă, lucrată de dragostea fiicelor Ierusalimului"; Efeseni 5,21: „Supuneți-vă unii altora în frica lui Hristos".

Lucrările Spiritului Profetiei au încă foarte mult să ne descopere din acea bogăție de învățături inspirate, temeinice, curate, pline de putere. Ele trebuie să fie prezente prin citare directă (cu moderație) dar mai ales prin modelarea gîndirii și înțelegerii predicatorului.

Materialele — mai numeroase în ultima vreme — asupra familiei trebuie să fie cunoscute, asimilate și prezentate cu înțelepciune și prudență în cadrul stabilit de principiile biblice și avînd în vedere specificul local.

Cînd se rostește predica de căsătorie, mirii și pastorul nu se întîlnesc pentru prima dată. Împreună ei au discutat pe larg asupra bazelor căminului, au făcut planuri, au clarificat rolurile și responsabilitățile pe care le vor purta, poate au soluționat unele dificultăți. Nu vor fi totuși de prisos învățături clare cu privire la următoarele puncte:

a) asigurarea prezenței în cămin a Domnului Hristos care să însemne mîntuire pentru căsătorie;

b) viața spirituală ordonată și multilaterală în familie și rolul de neînlocuit al soțului, conducătorul spiritual al casei sale;

c) iubirea inspirată de Dumnezeu, necondiționată, stabilă, creatoare — baza căminului creștin;

d) certitudinea împlinirii făgăduințelor divine privind căminul;

„Predicatorul nu va pierde niciodată din vedere că se află în fața unor grupe diverse de persoane ale căror preocupări le așază la nivele diferite :

— tinerii care se căsătoresc și sînt plini de bucurie ;

— părinții lor, ale căror sentimente sînt contradictorii : bucuria căsătoriei copilului lor dar și mîhnirea că el le va părăsi căminul ;

— invitați, care în majoritate sînt pentru prima dată într-una din comunitățile noastre și sînt în general dornici să-și formeze o impresie ; acest prim contact este de aceea foarte important.

Astfel predica va trebui să prezinte, între altele, punctele următoare :

A. Căsătoria : dimensiunea religioasă

1. Geneza 2,18.22. Dumnezeu ia inițiativa.

2. O binecuvîntare : Proverbe 18,22.

3. Permanența sa : Romani 7,2 ; Matei 19,5.6.

B. Căsătoria : dimensiunea socială

1. Constituirea unei noi celule — mai întii ruptură ; Geneza 2,24 p.p.

— apoi alipire : Geneza 2,24 u.p.

2. Implicații :

— schimbarea relațiilor dintre părinți și copii

— o situație nouă care trebuie respectată.

C. Căsătoria : sursă de intimitate

1. A învăța să se cunoască .

2. Exemplul Domnului Hristos față de biserică

— Efeseni 5,22—31 ; Filipeni 2,5 ;

— Fapte 20,35 ; I Corinteni 13.

3. Exemplul Domnului Hristos conduce la prezentarea iubirii lui Dumnezeu în Isus Hristos :

— temelia mîntuirii noastre individuale

— temelia înțelegerii în cămin.

Anumite pasaje biblice vor putea servi ca temă a predicii de căsătorie, de exemplu :

1. Căsătoria, instituție care a existat anterior păcătuirii : Geneza 2, 18-24.

2. Isaac și Rebeca : Geneza 24.

3. Nunta din Cana : Ioan 2.

Alegerea textelor se va putea face și prin înțelegere cu tinerii care se căsătoresc și astfel ei se vor simți direct implicați.

În pregătirea predicii, pastorul va avea grijă să nu prevadă prea mult material, încît ascultătorii să fie oboseți prin lungimea cuvîntării. El nu trebuie să uite că se află în centrul unei sărbători ferice de familie și deci să arate prin cuvintele sale și prin atitudinea sa că demnitatea serviciului divin se împacă foarte bine cu bucuriile simple ale vieții“.

În mintea celor ce se căsătoresc să se imprime cu putere convin-

„slava bărbatului“. Cu grijă și cu tandrețe va face tot ce-i stă în putință să creeze în jur o atmosferă de prețuire, respect și dăruire totală conștientă de faptul că cea mai înaltă datorie în cămin este aceea de a păstra cu orice preț cinstea și curăția legăturilor de familie.

În modul cel mai serios cu putință nu trebuie să neglijăm în predica de nuntă avertismentul cu privire la pericolul ce amenință trăinicia căminului.

Satana este mai conștient decît noi că familia este singurul loc ce i-a mai rămas omului unde tot ce există concură la refacere, odihnă, la siguranță. Dacă el reușește să strecoare în mintea vreunui simțămîntul că oriunde i-ar veni mai ușor să se ducă, numai „acasă la ei“, nu, atunci a reușit totul.

Dacă cei doi nu vor înțelege nevoia „zdrobirii de Stîncă“ nu vor putea rezista și vor ajunge să se mire cum de pînă mai ieri nu puteau să doarmă pînă nu se vedeau și acum nu numai că nu vor să se mai vadă ba chiar se urăsc.

Dacă în urma predicii cei doi vor înțelege că intră într-o nouă fază în care viața este o viață de „căsnicie“ și că aceasta nu oferă decît în măsura în care dai, nu este puțin lucru.

De mare însemnătate în atingerea acestui țel este prezentarea principiilor creștine privind familia, cu exemplificări, de preferință din Biblie. Pe lîngă acestea, cîteva gînduri din Spiritul Profetic, potrivite cu nevoia momentului, fie unele îndemnuri, fie chiar și avertizări, întregesc mesajul „predicii de nuntă“.

Nu trebuie să neglijăm nici pe ceilalți prezenți care deja au familii ; o aplicație, un apel și la inima lor e binevenit, mai ales că unii au uitat ce „au făgăduit solemn înaintea lui Dumnezeu și a bisericii Sale“.

Un punct deloc de neglijat care ar putea avea loc în predica de nuntă îl constituie rudele și în special părinții, știind bine ce mare influență pot avea acestea asupra celor doi. Dacă ne dăm seama că situația o cere putem să-i îndemnăm ca legăturile de rudenie să nu fie folosite pentru a se amesteca în modul de viață al celor doi, ci mai degrabă să-i lase să-și orînduiască singuri propriul lor drum.

Niciodată nu-i este îngăduit celui ce este chemat să slujească oficierea unei cununii religioase să piardă din vedere nici un moment caracterul solemn al ocaziei. În ciuda faptului că sîntem la o adunare de sărbătoare ce marchează cel mai frumos moment din viața celor doi, nu este moti-

e) zonele de tranziție și de conflict pe care căminul le va traversa de-a lungul anilor ;

f) imperativul creșterii împreună pe plan fizic, intelectual, emoțional și spiritual ;

g) conștienta imperfecțiunii personale și a tovarășului de viață, principiul acceptării reciproce necondiționate, calea iertării ;

h) inevitabilitatea *ispitei* călcării fidelității conjugale și certitudinea *biruinței* depline prin credință în Dumnezeu și iubire între soți ;

i) responsabilitatea față de copiii care se vor naște ;

j) valoarea Sabatului în viața familiei ;

k) locul familiei în comunitate ; căminul ca centru de vestire a Evangheliei.

Aceste idei fundamentale par prea numeroase ca să fie prezentate și totuși, dacă lăsăm deoparte tot ce este banal și inutil, dacă ne pregătim cu seriozitate predica, va fi timp pentru tot ce este important.

Ceea ce nu este biblic nu-și are locul în predică. Ceea ce nu se încadrează în prezentarea biblică a căsătoriei — demnă, realistă, bazată pe activitatea mîntuitoare a lui Dumnezeu și de aceea optimistă — nu trebuie rostit nici de la amvon și nici în discuții particulare. Deformarea concepției biblice despre căsătorie, fie în sensul unui idealism naiv, romantic, desprins de realitate, fie în sensul pesimismului, blazării, cinismului degradant, neîncrederii generalizate în tovarășul de viață, este primejdioasă. Noi nu știm ce gîndesc ascultătorii noștri, nu știm ce experiențe de viață le-au influențat mentalitățile, nu știm ce prejudecăți nocive au marcat chiar gîndirea și așteptările mirilor. Din izvoare cu totul nedemne de încredere, foarte mulți oameni, chiar creștini, și-au format idei greșite pe care le afișează cu emfază sau le cultivă în tăcere. Cînd e vorba de familie, toți cred că se pricep. În acest babilon de prejudecăți, neadevăruri, presupuneri, banalități, bănuieli, temeri și naivități, predicatorul trebuie să fie extrem de prudent, ca nu cumva în mintea cuiva ele să primească autoritate prin rostirea sau sugerarea lor de la amvon. Să nu se dea nici măcar impresia că predicatorul este de acord cu „vorbe înțelepte“, cum ar fi „Cei ce se ceartă se iubesc“, sau „Slăbiciune, numele tău este femeie“ etc.

Dacă m-aș surprinde că încep să gîndesc și să vorbesc în felul acesta, ar trebui să fac două lucruri : să cercetez din nou Biblia și să văd cum vorbește Dumnezeu despre căsătorie și apoi să examinez starea căsătoriei mele. Probabil voi descoperi slăbiciuni serioase pe care încerc să le raționalizez prin acest fel de vorbire.

Mesajul explicit și implicit pe care predicatorul îl va transmite întotdeauna va fi cel înscris în Evrei

gerea că îi așteaptă o școală aspră dar pasionantă, așa cum spune Inspirația: „Dobândirea unei înțelegeri corecte și depline a căsătoriei este o lucrare de urmărit de-a lungul unei vieți întregi. Cei care se căsătoresc se înscriu într-o școală pe care nu o vor absolvi niciodată în această viață“ (7 T 45).

Descrierea unei căsătorii desfășurate în căminul servei Domnului este edificatoare în această privință: „Fratele B. a oficiat serviciul, care s-a desfășurat foarte frumos. S-a făcut rugămintea ca sora White să rostească o rugăciune după ceremonia căsătoriei. Domnul mi-a dat o deosebită libertate. Inima mea a fost supusă Duhului lui Dumnezeu. Cu această ocazie nu au fost rostite glume ieftine sau cuvinte necugetate. Tot ce a fost în legătură cu căsătoria a fost solemn și sfânt. Totul a avut un caracter înălțător și profund impresionant. Domnul a sfințit această căsătorie“ (AH 101).

„Întotdeauna am considerat că este cu totul nepotrivit să văd serviciul divin al căsătoriei amestecat cu rîsete și neseriozitate. Aceasta este o rînduială divină, demnă să fie privită cu cea mai mare solemnitate“ (AH 101).

Nicolae Popescu

vătă în nici un fel folosirea glumelor sau a unor întâmplări puere care să stîrnească rîsul; ca să nu mai vorbim de folosirea unor cuvinte al căror sens ar putea crea în mintea celor prezenți gânduri necuviincioase, întinînd în acest fel atmosfera cît și valoarea Adevărului.

Întregul serviciu divin să se desfășoare în așa fel încît cei doi să păstreze în inima lor pe tot parcursul vieții amintirea acestei ocazii — încheierea legămîntului fiind un punct de referință pentru toate ocaziile ce se vor ivi în viața lor.

Iar rolul cel mai însemnat în realizarea acestui deziderat îl are tocmai pastorul, care în funcție de legătura sa cu Dumnezeu și de încărcătura sufletească ce va însoți fiecare cuvînt rostit va face din predica de nuntă o ocazie de binecuvîntare pentru toți.

„Fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt“ (1 Petru 1,16). Dacă tot timpul vom avea în vedere prezența reală a Celui ce a rostit aceste cuvinte, vom căuta ca tot ceea ce va ieși de pe buzele noastre să poarte pecetea Duhului Sfînt.

Teofil Petre

13,4: „Căsătoria să fie ținută în toată cinstea“.

Este cu totul nepotrivit ca predicatorul să se angajeze în construcții complicate, cu caracter speculativ, cum ar fi scenariul minuțios al creării bărbatului și femeii, natura fiilor lui Dumnezeu din Geneza 6, descrierea evenimentelor istorisite în Cîntarea Cîntărilor, istorie și parabolă în Osea 3, destinul familiei în lumea celor mîntuiți, care vor fi „ca îngerii“ (Luca 20, 35.36).

Și cîteva cuvinte cu privire la limbajul folosit. Biblia, în descrierea lucrării mîntuirii, folosește mai multe simboluri luate din realitățile familiei. Unele sînt ușor înțelese de oricine, cum ar fi expresia „Tatăl nostru“. Altele însă pot să pară destul de șocante pentru cei ce nu sînt obișnuiți cu limbajul Bibliei. Astfel, biserica este „mireasa“ Domnului Hristos, Dumnezeu ne „logodește“ cu Sine, iar triumful final al iubirii lui Dumnezeu va fi marcat de „ospățul nunții Mielului“. Vom folosi aceste bogate simboluri numai dacă le-am explicat pe înțelesul tuturor ascultătorilor.

Închinarea, împărtășirea bucuriei creștine, instruirea, corijarea, proclamarea Evangheliei — iată obiectivele slujitorului credincios „care împarte drept Cuvîntul adevărului“.

Adrian Bocăneanu

ȘAPTE ANI PREȚIOȘI

„Lecțiile pe care copilul le învață în cursul primilor șapte ani de viață au o influență mai puternică asupra formării caracterului său decît tot ceea ce va învăța în anii de mai tîrziu“ (CG 193).

În articolul precedent am descris pe scurt ceea ce caracterizează dezvoltarea copilului în cursul primului an de viață. În acest timp copilul învață că este o persoană demnă, iubită, că poate să aibă încredere în părinți și în mediul său de viață.

Acum vom examina etapele următoare, cu dezvoltările caracteristice fiecărei vîrste și îndatoririle ce revin părinților.

Copilul între 12 și 36 de luni

Din punct de vedere fizic, copilul crește rapid, este dornic să-și dezvolte aptitudinile fizice — mersul, alergarea, săritul, cățărutul, etc. El este foarte activ. Nu-i place să

stea liniștit mai mult de cîteva minute.

Ca să se dezvolte, copilul are nevoie de spații suficiente în care să se poată mișca în siguranță, precum și de inițiative de jocuri și activități în mișcare pe măsura sa.

Mîntal, copilul învață lucruri noi pe calea simțurilor și prin imitarea adulților și a celorlalți copii. El are nevoie de multă repetiție, nu înțelege generalitățile ci exprimarea directă, concretă, și nu-și poate menține concentrarea timp îndelungat sau asupra mai multor lucruri deodată. El crede tot ce i se spune și de asemenea tot ce spune el însuși.

Părinții să ofere copilului multe ocazii să vadă, să audă, să miroasă și să atingă. El învață cel mai

mult din contactul direct cu lucrurile. De exemplu o păpușă înseamnă mai mult decît fotografia unei păpuși, iar fotografia mai mult decît o poveste despre păpuși. Copilul imită tot ceea ce vede, de aceea să-i oferim numai acțiuni pozitive pe care să le imite.

Încă multă vreme copilul nu va înțelege principii generale, cum ar fi „să fii fetiță bună“ sau „băiat ascultător“. El are nevoie să știe exact ce face un băiat ascultător sau o fetiță cuminte în situațiile sale concrete de viață. De asemenea copilul nu înțelege exprimările simbolice, oricît ne plac nouă.

Din punct de vedere social, copilul se dezvoltă prin contact cu alte persoane. Îi place să i se dea atenție și este dornic să placă ce-

lor mari. Se simte bine cu cei din familie și este timid cu cei străini. De obicei până la trei ani se joacă singur și nu este dispus să împartă ceea ce are cu ceilalți. Descoperă că poate stăpîni pe ceilalți spunînd „nu”. Vîrsta de doi ani este adesea marcată de acest negativism.

Emoțional, copilul are o mare nevoie de manifestări concrete de iubire, mai ales din partea părinților. El vrea să știe că este în siguranță, că se poate bizui pe părinți chiar atunci cînd el nu se poartă cum ar trebui. Este sensibil la reacțiile celorlalți și din ele își formează concepția despre sine. Își exprimă fără discernămint și control orice emoție. Are multe teme — se teme de ce-i este nefamiliar, de zgomote puternice, de animale mari, eventual de întuneric. Are nevoie de disciplină consecventă și iubitoare. Nu-i place să fie bruscat și grăbit.

Inconsecvența părinților, pendularea între disciplină aspră și toleranță îl derutează. De aceea părinții să-și clarifice ce este adecvat să ceară de la copil și apoi să fie hotărîți.

Copilul are un sistem nervos sensibil. El mai mult simte decît gîndește. Uneori îl tratăm ca și cînd el nu ar avea simțămînte. Să nu rîdem de el cînd este speriat, derutat sau plînge. Să-i acceptăm dreptul de a-și exprima emoțiile și să-l învățăm să și le exprime corect și acceptabil. Modul în care reacționăm în fața primelor manifestări negative este hotărîtor. Kay Kuzma ne sugerează:

1. Calm și hotărîre. „Îți cer să nu scîncești. În casa noastră noi nu vorbim plîngăreț”.
2. Indică o alternativă pozitivă. „Zîmbește, spune 'te rog' și vei vedea că primești tot ce ai nevoie.”
3. Menține controlul asupra situației, nu îngădui copilului să te stăpînească. „Tu plîngi și crezi că astfel vei primi ceea ce dorești. Dar în acest fel nu vei primi.” Este nefolositor să încerci să îndupleci pe copil sau să-i oferi altceva. „Ce să-ți dau ca să nu mai plîngi? Nu mai scînci atîta, nu mai pot să te aud”. Cu cît discutăm mai mult, cu atît copilul simte că stăpînește situația.
4. Anunță copilul că în cazul că nu-și schimbă imediat purtarea, vei recurge la acțiune. Vei spune calm dar hotărît: „Îți cer să nu vorbești plîngăreț. Dacă nu, mergi în camera ta.”
5. Nu recompensa copilul acordîndu-i atenție sau daruri în timp ce se comportă nepermis. Aceasta provoacă confuzie.
6. Confruntă copilul mai tirziu. După ce copilul s-a liniștit, într-o

atmosferă de afecțiune, cînd copilul este capabil să înțeleagă raționamentul tău, îi vei spune: „Știu cît de mult ai vrut să... Altădată să-mi spui liniștit ce dorești și voi face tot ce este mai bine. Dar dacă scîncești și ești plîngăreț, nu primești nimic.”

Ellen White mărturisea: „Niciodată nu mi-am îngăduit ca atunci cînd corijez pe copiii mei chiar și vocea să mi se schimbe în vreun fel. Cînd i-am văzut făcînd ceva rău, am așteptat pînă ce 'focul' s-a domolit și apoi m-am ocupat de ei după ce avuseseră timp să se gîndească la ce au făcut și să fie cuprinși de rușine... Întotdeauna eu mergeam să mă rog. Niciodată nu le vorbeam imediat” (CG/254).

„Mamelor, asigurați-vă că disciplinați în chip potrivit pe copiii voștri în primii lor trei ani de viață. Primii trei ani sînt timpul în care mîlădița trebuie să crească drept. Acum se așază temeliiile” (CG/194).

COPILUL PREȘCOLAR

Din punct de vedere fizic, preșcolarul este activ și plin de energie, cîteodată furtunos. Dispoziția sa activă să nu fie criticată sau pedepsită, ci orientată către activități utile și mișcare în aer liber. Acum părinții trebuie să dea „cea mai mare atenție constituției fizice” (FE/145).

Mental, copilul este încă incapabil să înțeleagă principii abstracte și exprimări simbolice. Memoria, atenția și imaginația se dezvoltă. Copilul este curios, credul și ușor influențabil, mai ales de ceilalți copii. Este egoist — ca și cînd totul și toți există pentru el. Are o înțelegere limitată cu privire la timp, spațiu, numere și legi ale naturii.

Vocabularul se dezvoltă cu rapiditate, totuși trebuie să fim atenți la capacitatea de înțelegere, căci copilul poate pronunța multe cuvinte pe care de fapt nu le înțelege. Să ținem cont de acest lucru cînd îl învățăm cîntece sau versete biblice și să ne asigurăm de înțelegerea semnificației.

Să nu forțăm memoria copiilor. Cei mai dotați să nu fie puși mereu să arate ce știu — ei vor ajunge să se simtă prea importanți. Cei mai puțin dotați se vor simți înfrinți și neiubiți.

Este vîrsta întrebărilor. Să luăm întrebările în serios, să răspundem cît mai direct și mai simplu. Copilul sesizează și este tulburat de ezitățile noastre. El vrea să afle multe despre viață, moarte, Dumnezeu, cer. Multe întrebări au un înțeles ascuns: Haim Ginnot dă un exemplu clasic: Un băiețel merge cu mama pentru prima dată la grădiniță, și întrebă: „Cine a făcut aceste desene urite?” Mama jenată, încearcă să-l aducă la tăcere, dar educatorul intervine și explică: „Aici nu ești obligat să desenezi frumos. Dacă vrei poți să desenezi urît”.

Apoi băiețelul întrebă: „Cine a stricat mașinuța aceasta?” Mama intervine: „De ce vrei să știi cine a stricat-o? Și așa aici nu cunoști pe nimeni”. Educatorul răspunde: „Jucăriile sînt pentru jucat. Cîteodată se strică. Se întîmplă”.

De fapt băiatul era îngrijorat și voia să știe ce s-a întîmplat cu copiii care au desenat urît sau au stricat jucăriile. Mama înțelegea cuvintele și întrebările dar nu simțămîntele dinapoia lor. Educatorul le-a sesizat și i-a dat răspunsuri liniștitoare.

Din punct de vedere social copilul începe să aibă prieteni din afara familiei, se joacă cu plăcere cu alți copii — și adesea cu tovarăși de joacă imaginari. Este dispus să imite, învață să fie darnic, este dornic de apreciere mai ales din partea adulților. În joc trăiește viața adulților de-a învățătorul, doctorul, mama și copilul etc. Se bucură de creșterea sa, abia așteptându-și următoarea zi de naștere.

Să folosim dorința sa după apreciere. „Lăudați pe copii când fac binele căci o apreciere înțeleaptă este de mare ajutor. Fiți buni și generoși, arătați politețe creștină, mulțumind și apreciind pe copii pentru ajutorul pe care vi-l dau, pentru eforturile pe care le fac să-și înfrîneze predispoziția de a face rău“ (CG/260.261). Pe cât posibil să întărim prin aprecieri purtarea bună. Comportamentul negativ căruia i se dă prea multă atenție se poate consolida — împotriva așteptărilor noastre.

Acum copilul învață cum să se poarte cu alți copii — să-i respecte, să fie gata să ajute, să dăruiască, să-și ceară iertare când greșește.

Sărbătoarea zilei de naștere — simplă și necostisitoare, dar plină de iubire — poate fi o bună ocazie de instruire. „La aniversarea zilei de naștere copiii să fie învățați că ei au motive să fie recunoscători față de Dumnezeu... Este de datoria noastră față de Dumnezeu să recunoaștem darurile Sale și să-I aducem dovezi de recunoștință celui mai de seamă Binefăcător al nostru. Aceste daruri ale zilei de naștere sînt recunoscute de Cer“.

Emoțional, copilul are încă simțăminte și temeri puternice de aceea este impulsiv, exploziv, dar învață stăpînirea de sine. Vrea să fie în centrul atenției și trebuie învățat să-și biruiască gelozia. Este de obicei optimist, dispus să încerce orice. Are nevoie de o atmosferă calmă, neafectată, iubire și disciplină consecventă, siguranță și încredere.

Simțămintele părinților îl influențează foarte intens. „O manifestare plină de patimă față de copilul care a greșit aduce sporirea răului. Aceasta aprinde cele mai rele patimi ale copilului și-l face să gîndească că nu-l iubiți... Nu corijați, vă rog, nu corijați pe copiii voștri cu mine“ (CG/245).

Acestea sînt temelile — iubirea, încrederea, colaborarea — pe care se va clădi caracterul în perioada următoare, cea școlară.

Adrian Bocăneanu
Consilier al Uniunii

NEAL WILSON LA A DOUA SA VIZITĂ ÎN ROMÂNIA

Urmare din pagina a 4-a

festarea și trăirea nestingherită a vieții religioase. S-a subliniat de asemenea nevoia de pace a omnirii și de corectitudine și sinceritate în relațiile interumane. S-au făcut aprecieri pline de mulțumire pentru rezolvarea problemelor legate de uriașele planuri de modernizare a capitalei noastre, fr. Wilson subliniind și cu această ocazie utilitatea și frumusețea arhitectonică a noului sediu al Uniunii, subliniind că a îndemnat pe credincioșii bisericii advente din România să fie recunoscători și să demonstreze aceasta printr-o exemplară viață socială, făcîndu-se totdeauna de folos țării.

Duminică dimineață, 14 mai a.c., oaspeții au părăsit țara, plecînd spre Portugalia, îmbogățiți cu o nouă viziune a vieții și activității bisericii advente din România, purtînd cu ei căldura dragostei și imaginea puternică a unității bisericii, a spiritului advent.

„Dacă oamenii s-ar cunoaște mai bine, s-ar iubi mai mult“.

Redacția

ADEVĂRUL AȘA CUM ESTE EL ÎN ISUS HRISTOS

Urmare din pagina a 9-a

vorbit despre o completă lucrare creatoare (Gen. 2,2; Ioan 19,30): pe una Hristos a îndeplinit-o ca Creator, pe alta ca Om; una cu o putere ce a acționat imediat, pe cealaltă cu suferințe omenești; una pentru un timp, alta pentru veșnicie; una supusă căderii, alta în biruință asupra lui Satana.

Mîinile divine, desăvîrșite, ale lui Hristos au fost acelea care, la început, au dat viață omului; și mîinile lui Hristos au fost acelea care — străpunse și pline de sînge — au dat omului viața veșnică. Căci omul nu este numai creat; el poate fi re-creat. Ambele creațiuni sînt în aceeași măsură lucrarea lui Hristos, și nici una din ele n-a venit la existență printr-o dezvoltare naturală.

Creați după chipul lui Dumnezeu, am fost chemați pentru a da slavă lui Dumnezeu. Ca încoronare a creațiunii Sale, Dumnezeu ne invită pe fiecare dintre noi să intrăm în comuniune cu El, căuțînd zilnic puterea regeneratoare a lui Hristos, astfel ca, spre slava lui Dumnezeu, să putem fi în stare să reflectăm mai pe deplin chipul Său.

NOTE:

1. C. Berkhof, Teologia Sistematică, 1941, pag. 182.

2. Chiar dacă am considera că fiecare zi a creațiunii a fost o perioadă lungă de 1000 de ani, aceasta ne va crea probleme. Cu o astfel de schemă, în seara „zilei“ a șasea — prima sa „zi“ de viață, Adam avea să fi fost mult mai bătrîn decît totalul lungimii vieții

sale pe care îl redă Biblia (Gen. 5,5). Vezi Jemison, Christian Beliefs, pag. 116.117.

3. Vezi capitolul 4 al acestei lucrări.

4. „Creațiune“. Enciclopedia A.Z.S., pag. 357.

5. Idem; A. J. Ferch, „Ce înseamnă creațiunea pentru mine“ (A.R.) 9 oct. 1986, pag. 11-13.

CUPRINS

- O solie din partea lui Hristos I
- De la inimă la inimă . . . II
- Conferință interconfesională omagială . . . 1
- Mărgăritarul de mare preț . 3
- Neal Wilson la a doua vizită în România . . . 4
- Adevărul așa cum este în Hristos . . . 5
- Știri din viața bisericii . 6
- De la Sabat la duminică . 10
- Sîntem întrebați, răspundem 11
- Haine străine . . . 13
- Predica serviciului divin de căsătorie . . . 15
- Șapte ani prețioși . . . 18
- Pastorul și Păstorul lui . . III
- Sfirșit de cale . . . IV

PASTORUL ȘI PĂSTORUL LUI! (1)

„Acela care privește iubirea neîntrecută a Mântuitorului va fi înălțat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o măsură oarecare această tainică iubire“ (H.L.L. pag. 649).

S-a spus de nenumărate ori că pastorul este o oaie fără păstor, deși el este păstorul multor suflete. La prima vedere se pare a fi adevărat, dar să nu uităm că pastorul este chemat și însărcinat de Păstorul lui, Isus Hristos. Psalmul 23 este prin excelență psalmul pastorului, „Domnul este păstorul meu“, este experiența lui de fiecare zi.

Noi, pastorii, avem multe nevoi, dar cea mai arzătoare nevoie a fiecăruia dintre noi este o umblare mai strânsă cu Isus. Lucrarea Domnului devine foarte obositoare fără Domnul lucrării.

În această relație pastorul, care este chemat să conducă pe alții la Hristos, trebuie să cunoască personal pe Mântuitorul, calea către El și mijlocul de a ajunge acolo. Legătura lui cu Maestrul se așteaptă să fie apropiată, să cunoască ce înseamnă fiecare aspect al experienței creștine; într-un cuvânt, el să fie un specialist al legăturii cu Isus.

„Un spirit supus și gata să învețe este plăcut lui Dumnezeu. Ceea ce dă putere rugăciunii lui este faptul că izvorăște dintr-o inimă iubitoare și ascultătoare. Totul este în lumina pildei lui Hristos. El este adevărul, El este lumina adevărată care luminează pe orice om venind în lume. Ascultați cuvintele Sale, imitați exemplul Său de lepădare și de jertfire de sine și priviți la meritele lui Hristos pentru ca slava caracterului pe care o are El să fie revărsată asupra voastră. Aceia care urmează pe Hristos nu trăiesc să-și placă lor... Standardul Domnului este desăvârșirea de caracter“ (T.M. 419).

Viziunea pastorului despre Isus este înălțătoare. Vorbirea sufletului lui va fi: „Cuvinte pline de farmec îmi clocotesc în inimă, și zic: Lucrarea mea de laudă este pentru împăratul! Ca pana unui scriitor iscusit să-mi fie limba! Tu ești cel mai frumos dintre oameni, harul este turnat pe buzele tale:

de aceea te-a binecuvântat Dumnezeu pe vecie... Din neam în neam îți voi pomeni numele, de aceea în veci de veci te vor lauda popoarele“ (Ps. 45, 1.2.17).

El va avea o descoperire a caracterului Său și va constata că „Domnul, Dumnezeu, este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mînie, plin de bunătate și credincioșie, care își ține dragostea pînă în mii de neamuri de oameni, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul, dar nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat“ (Exod 36, 6.7). Această descoperire va impresiona atît de puternic viața lui încît va reflecta și el în legăturile cu oamenii aceleași trăsături în lucrarea cu sufletele. El va fi un exponent viu al caracterului Domnului său.

El va auzi cuvîntul care vine din partea Domnului, care, ca o sabie cu două tăișuri, va „pătrunde pînă acolo că desparte sufletul și duhul... judecă simțirile și gândurile inimii“ (Evrei 4,12). Întrebarea lui va fi mereu: am eu caracterul lui Hristos? S-a instaurat împărăția lui Dumnezeu în inima mea? Am eu o inimă renăscută? El are neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfînt. Este împreună lucrător cu Isus Hristos și „merge după Miel oriunde merge El“.

„O mare lecție este învățată atunci cînd înțelegem relația noastră cu Dumnezeu, și relația Sa cu noi. Cuvintele „voi nu sînteți ai voștri înșivă, căci ați fost cumpărați cu un preț“, trebuie să fie așezate în sala memoriei, pentru ca să recunoaștem dreptul lui Dumnezeu asupra talentelor, proprietății, influenței, ființei noastre întregi. Trebuie să învățăm cum să tratăm acest dar al lui Dumnezeu, să putem oferi o slujire sănătoasă, plină de viață“ (T.M. 423).

El va face din „mîntuirea aceasta, ținta cercetării și căutării lui stăruitoare“ El va cerceta să vadă ce vreme și ce împrejurări are în vedere Duhul lui Hristos cînd ves-

tește oamenilor patimile lui Hristos și slava de care vor fi urmate (vezi 1 Petru 1, 10-12).

Ca om al lui Dumnezeu va fugi de toate lucrurile care îl împiedică în alergarea creștină și va căuta neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blîndețea... Se va lupta lupta cea bună a credinței, se va prinde de viața veșnică la care a fost chemat și pentru care a făcut o frumoasă mărturisire înaintea multor martori (vezi 1 Tim. 6,11.12).

Slujitorul lui Isus va avea aceeași viziune pe care a avut-o Domnul lui. Și el va vedea rodul muncii sufletului lui și se va înviora. Va avea mereu înaintea perspectiva lucrării mîntuirii pe care este chemat să o îndeplinească în dreptul lui ca trimis și ca ucenic al lui Isus.

Singura noastră nădejde se găsește în a ne uita „țintă la Căpetenia și Desăvîrșirea credinței noastre adică la Isus“ (Evrei 12,2). „În El se găsește tot ce este necesar pentru a ne inspira cu nădejde, credință și curaj. El este neprihănirea noastră, mîngierea și bucuria noastră... Trebuie să ne încredem în Isus zilnic, în fiecare ceas. El a făgăduit că puterea noastră va ține cît zilele noastre... Să mergem la Isus și să-I facem cunoscut toate nevoile noastre. Îi putem aduce micile noastre griji și încurcături ca și tulburările noastre mari. Cînd ajungem să simțim că avem nevoie de prezența lui Hristos la fiecare pas, Satana nu va mai avea ocazia să-și introducă ispitele“ (2 T.T. 59.60).

„O, dacă spiritul lui Hristos va zăbovi asupra celor care pretind a fi urmași ai Săi! Toți trebuie să fim deprinși să lucrăm și să trudim deoarece aceasta este lecția pe care ne-a dat-o Hristos în timpul vieții Lui“ (2 S.M. 164). El a venit și a lucrat în spiritul celor din parabolă chemați în ceasul al unsprezecelea, știind că timpul Lui era măsurat. Lucrarea Sa era de o

La 22 februarie 1989 adoarme în Domnul sora Nița Fl. Lepădatu din comunitatea Furculești, jud. Teleorman, soția fr. Florea Lepădatu care mulți ani a fost prezbiterul comunității.

Născută la 28 iulie 1916 în fam. M. Sopîrlache, primește botezul la vârsta de 14 ani și în 1934 se căsătorește cu fr. Florea Lepădatu.

Sora Lepădatu cunoaște bucuria și binecuvîntarea unui cămin creștin, dar și greutățile vieții. În anii războiului (1941—1944) este anunțată că soțul i-a murit pe front și este declarată văduvă de război. Convingerea ei nestrămutată a fost însă aceea că soțul ei n-a murit, ci trăiește. Pentru aceasta s-a rugat, a postit și a nădăjduit.

„Văduvă de război“ fiind în anii persecuției antonesciene este dusă cu alți frați din Furculești, iarna, pe jos din post în post la Turnu Măgurele, Zimnicea, Alexandria și apoi București, prin viscol și ger, judecată și condamnată la 6 luni închisoare. Ea, împreună cu ceilalți, este eliberată la 23 August 1944.

În noiembrie 1946 vine și soțul acasă, o împlinire a bucuriei vieții.

Anii de privațiuni i-au șubrezit însă sănătatea, dar nu s-a plîns niciodată. A fost plină de încredere în călăuzirea și ocrotirea divină. În aceste simțăminte a crescut pe cei doi copii, un băiat și o fată, pentru care s-a consumat și pe care i-a iubit.

Înainte de a închide ochii, printre alte gânduri puse pe hîrtie pentru cei dragi ai familiei, sora Lepădatu spunea: „Am inima plină de încredere că în dimineața învierii, cînd Domnul va chema pe cei neprihăniți din țărîna pămîntului, voi fi și eu printre ei“.

Am cunoscut-o în anii de început ai activității mele în lucrare. M-a impresionat sinceritatea și credința ei nezdruccinată, atașamentul ei față de biserică, de adevăr. N-a murmurat niciodată și a fost un exemplu de soție și mamă. Asemenea caractere demonstrează puterea Evangheliei asupra vieții celui ce se predă lui Dumnezeu.

Familia și frățietatea au condus-o la locul odihnei ei temporare.

Frații pastori Uba Marin, Coconcea Octavian, Bancu Sabinel, Voicu Cristian și cel ce semnează aceste rînduri au rostit cu această ocazie cuvîntul Scripturii care a fost mîngiere și balsam alinător pentru sufletele întristate.

D. Popa

— Fratele Florescu Ioan, membru al comunității A.Z.S. Făget, jud. Arad, adoarme în Domnul la o vîrstă patriarhală pentru noi cei de astăzi.

Născut la 12 iulie 1898, cunoaște de mic activitatea trudnică, fiind un om harnic și priceput. În 1920 se căsătorește, întemeind un cămin în care se vor naște doi copii, un băiat și o fată.

În 1925 primește credința adventă și ani îndelungați este prezbiterul comunității Făget. În tot timpul celor 63 de ani de credință a fost un caracter puternic în familie și în societate.

În clipele de durere, în 1945 cînd îi moare fiica și apoi în 1972 cînd soția sa închide ochii în nădejdea reînvierii, legătura lui puternică cu Dumnezeu l-a susținut și întărit, manifestîndu-și totdeauna încrederea nezdruccinată în făgăduințele lui Dumnezeu.

Fiul, Samuel, familia și frățietatea l-au condus la locul său de odihnă în speranța revederii la învierea celor drepti.

— În ziua de 4 martie 1989 adoarme în Domnul fr. Suciuc Ștefan, membru al comunității Sintana de Mureș.

Născut la 14 ianuarie 1955, se consacră de mic slujirii lui Dumnezeu și aproapelui. Harnic, întreprinzător și talentat a slujit din iubire familia și comunitatea sa. A fost activ, un dirijor sensibil și un sîrguincios slujbaş al Școlii de Sabat.

O suferință neiertătoare îi curmă viața, închizînd ochii cu tristețea despărțirii de cei dragi, dar plin de încredere în făgăduința învierii și a răsplătirii finale.

Familia și frățietatea l-au condus la locul unde va rămîne pînă la sunetul trâmbiței din ziua cea mare a Domnului. Cuvîntul mîngietor și întăritor al Scripturii a fost rostit de fr. Timiș Alexandru, președintele Conferinței Cluj.

— La 8 noiembrie 1988 a încetat din viață sora Pripea Ana, membră a comunității Golumbu, jud. Dolj, la înaintata vîrstă de 84 de ani. Membră a bisericii din anul 1922, și-a slujit cu devotament comunitatea, fiind mulți ani aleasă primă-diaconasă. A fost mama a opt copii.

În urma unei îndelungate suferințe, și-a încheiat cu demnitate și încredere alergarea spre ținta pusă înainte de Mîntuitorul pe care l-a iubit și slujit. Cuvintele de mîngiere au fost rostite de frații pastori Ioan Stoiu și Gabriel Golea.

— După o suferință grea și îndelungată, a încetat din viață la data de 30 martie 1989 fratele Vasile Nicolae, în vîrstă de 73 de ani. După ce a încheiat legămîntul cu Mîntuitorul său la vîrstă de 16 ani, a parcurs o viață caracterizată prin greutăți — lipsuri, război, — și prin slujire — slujbaş principal și prezbiter. S-a distins prin valori morale deosebite: credincioșie, demnitate, fermitate, afecțiune și grija față de cei patru copii, hărnicie în meseria pe care a practicat-o cu pricepere.

Serviciul divin de înmormîntare a fost condus de frații pastori Mihai Mohanu și Gabriel Golea.

— Un alt trudit al pămîntului și căutător al comorilor ascunse în țarina Cuvîntului a mers la locul de odihnă, fr. Roncea Ion, din comunitatea Cioroiși, jud. Dolj, născut la 6 decembrie 1916.

Înainte de a se naște, tatăl său și-a vărsat singele la Mărășești, în războiul de întregire a neamului. După ce participă la al doilea război mondial și se căsătorește, cunoaște în 1949 biserica adventistă căreia îi rămîne credincios pînă la ultima clipă a vieții. A fost un creștin sincer și devotat lucrării lui Dumnezeu, binecuvîntat atît în răspunderile din comunitate, în care a îndeplinit diferite slujbe, cît și în familie, toți cei patru fii îmbrățișînd de asemenea credința. Astfel i s-a împlinit rugăciunea în care spunea, apăsînd pe cuvinte: „Ca acolo unde ești Tu, să fie cu noi întreaga familie“.

În zorii zilei de 4 aprilie 1989 și-a încheiat alergarea, cu speranța împlinirii tuturor făgăduințelor Mîntuitorului în ziua strălucită a învierii.

— „Dragostea este tare ca moartea“ declara înțeleptul autor al Cîntării Cîntărilor. După o viață împreună de o jumătate de veac, trăită din plin, cu durerile și binecuvîntările ei, familia Andrei și Eufrosina Rîvnic din Lucăcești, jud. Suceava, a mers unită și pe drumul morții. Fratele Andrei Rîvnic, născut în anul 1912, membru al bisericii din 1930, slujbaş al comunității sale, și-a încheiat truda vremelnică la 17 aprilie 1988, așteptînd în odihnă bucuria celor mîntuiți. La numai două săptămîni soția sa, născută în anul 1920, a fost dusă de asemenea la mormînt. Roadele lor îi urmează, în mod deosebit în viața celor opt copii, cu toții membri ai bisericii.

Redacția

PASTORUL ȘI PĂSTORUL LUI

Urmare din cop. III

importanță capitală, destinul veșnic al oamenilor depinzînd de împlinirea lucrului Său. „În tot timpul vieții Sale pămîntești, Isus a fost un zelos și statornic lucrător. El Se aștepta să realizeze mult, de aceea a lucrat mult... Isus nu S-a sustras de la griji și răspunderi... Încrederea, rîvna, statornicia și tăria de caracter date pe față în Hristos trebuie să se dezvolte și în noi prin aceeași disciplină pe care El a suportat-o“ (H.L.L. 62).

(Continuare în numărul viitor)

Pastor
Nelu Dumitrescu
Secretarul Uniunii